AFARĂ... AFARĂ... CU CIOLOŞII DIN ŢARĂ!... DE CE?

pag. 3

ZIAR ANTI-SISTEM

DNA - S-A INSPIRAT DIN DIRECTIVA STALINISTĂ NCVD

pag. 5

REFLECTOR argeşean

ZIAR DE ATITUDINE, ANALIZE, INVESTIGAŢII ŞI DEZVĂLUIRI

Director: **Dumitru BOŢILĂ** ● Anul XII - **Nr. 333** - 24 pagini - tiraj 1.000-5.000 ex. ● **24 octombrie 2016 – 8 noiembrie 2016** ● 2,5 lei ●

„Art. 1 din Constituţie: România este stat naţional, suveran şi independent, unitar şi indivizibil“

MONICA MACOVEI, ÎNFIINŢÂND DNA, A ÎNCĂLCAT CONSTITUŢIA LA ARTICOLUL 131

pag. 18

CASA DE CULTURĂ BASCOV „GALA – VIITOR PENTRU FOLCOR“

pag. 12

EDITORIAL

„Cărţile... din cărţi se scriu“

CE SE ASCUNDE ÎN SPATELE PLAGIATULUI?

Domnule Preşedinte, Domnule prim ministru al României,

Mesaj către Preşedintele României: Vă rugăm să vă uitați cu atenție asupra acestor considerațiuni care prin măsurile luate împotriva unor autori care au preluat idei şi au copiat unele dintre acestea, şi care s-au transformat în lupte politice păguboase României. de aceea, credem că trebuie să opriți această luptă, cu atât mai mult cu cât începe campania electorală care trebuie să cuprindă idei de dezvoltare economică şi socială şi doar atât.

Cine are interes ca plagiatul să devină o problemă politică la nivel naţional?

Plagiatul nu este o problemă nouă, ci una foaret veche, dar care a contribuit esențial la dezvoltarea științei universale, iar dacă nu ar fi existat noțiunea de plagiat, nu ar fi existat dezvoltarea culturală şi ştiințifică a omenirii. Iar palgiatul, sub toate formele sale, indiferent că este mai mic sau mai mare, a contribuit esențial la promovarea societății. Sigur că unii mă vor critica prin faptul că accept fără nicio discuție, că fără “plagiat” nu ar fi existat marea cultură, nu ar fi existat dezvoltarea științifică şi chiar dezvoltarea intelectuală a individului. Trebuie pre-

(continuare în pagina 2)

Propunerile noastre pentru LOTO 6/49: 21 33 41 19 45 23

Citeşte-l şi dă-l mai departe!

(urmare din pagina 1)

cizat faptul că de la începutul începuturilor, a stat "ideea" pe care "cineva" a gândit-o, pentru ca apoi, continuând-o, să o transforme pe o treaptă superioară. În prezent, ideea de plagiat a căpătat "conotații politice importante", mergând până la "lupta politică fără de principii", prin care unii lideri încearcă distrugerea altor lideri politici, însuşindu-şi în folosul celor ajunşi la putere, "foloasele plagiatului". În dex se precizează: "a plagia înseamnă a-şi însuşi", iar a doua conotație este exprimată prin "a copia". Vă rog să observați că însăşi în dex de la început se promovează ideea asupra faptului că prin plagiat, cel care plagiază "îşi şi însuşeşte" ideile superioare ale altuia, pe care le dezvoltă având la bază, pentru a fi credibili, ceea ce a spus autorul inițial. Fără palgiat nu există ştiință, iar discuțiile în prezent, cu privire la "cantitatea de idei plagiată" nu au relevanță, privind numărul de pagini plagiate. Aceasta în condițiile în care "valoarea ideilor" personale a celui care a copiat se ridică deasupra valorilor plagiate. Acest lucru a determinat "zicala", "cărțile din cărți se scriu". Acest lucru are la bază un fapt ştiut. Copilul care învață la clasa I şi trece într-o clasă superioară, clasa a-II-a, are la bază, ceea ce în dex spune "a plagia"- a-ți însuşi. Cu alte cuvinte, întreaga dezvoltare umană, are la bază "însuşirea a ceea ce un individ anterior te-a învățat". Este adevărat că atunci când "copiezi" sau "plagiezi" un text care poate fi nedefinit mai lung sau mai scurt, fără nicio discuție, că în final acest plagiat trebuie să aibă "o concluzie superioară a ceea ce ai vrut să spui". Şi plagiatul are mai multe fațete. Plagiatul în ştiință este una, iar plagiatul în cultură este alta. O carte a unui scriitor nu poate fi plagiată decât doar cu puține exemple, cuvinte sau idei. În schimb, ştiințele: matematice, fizice, nu ar fi putut dezvolta dacă nu aveau la bază plagiatul, adică formula care a stat la baza cercetării unui fenomen. În ştiințele exacte, plagiatul s-a ridicat la rang de lege, pentru că viitorii savanți au avut la bază formulele şi descoperirile foştilor savanți pe care acestea le-au dezvoltat pe o fază superioară a dezvoltării societății. Ce s-ar face politica fără plagiatori? Ce s-ar face istoria, geografia şi ştiințele politice fără copierea unor exemplificări a unor înaintaşi? Orice plagiere, indiferent de unde vine, are o valoare de continuitate, pentru că orice lucrare de doctorand sau ştiințifică, în orice domeniu, are în final o concluzie prin care lucrarea respectivă capătă o conotație superioară celui pe care l-a plagiat. De aceea, mergând pe zicala populară românească „cărțile din cărți se scriu", consider că nu este o mare greşeală dacă o parte din copierea unui autor cu acordul acestuia, este stipulată în textul unei lucrări de doctorat sau unui text de cercetare ştiințifică. Spun acest lucru, datorită faptului că citind „condițiile de înscriere la concursul de admitere pentru doctorand", acesta precizează că doctorandul sau doctoratura, reprezintă un ciclu de studii universitare, cel de-al treilea permițând dobândirea unei calificări superioare, necesare pentru tot cursul vieții. Mai mult decât atât, conform OG 49 din 26 iunie 1914, la baza înscrierii la doctorat, au stat „un concurs de admitere" de studii universitare de doctorat. Cu alte cuvinte, cel care are „îndrăzneala" să se înscrie la acest examen, trebuie să posede cunoştințe superioare studiilor universitare. De fapt, în prezent, datorită luptei politice din societatea actuală românească, cu precădere începând cu anul 2015, sub conducerea „fără de principiu a preşedintelui Iohannis", care a preluat ideea de la fostul preşedinte Traian Băsescu, care a transformat lupta politică într-o luptă împotriva culturii. Ceea ce se întâmplă în prezent în politica românească, nu este altceva decât acoperirea unor măsuri de ascundere a unor inițiative prin care se doreşte distrugerea României ca stat, ca națiune şi transformarea țării într-o colonie a marilor puteri, bazându-se pe ignoranța marelui public devenit „doar un mic cititor pe facebook şi alte căi de informații a opiniei publice". De aceea, considerăm că şi plagiatul are o importanță esențială a dezvoltării ştiinței şi culturii şi doar pentru simplul fapt că aduce în actualitate „unele idei", sau mai bine zis multitudinea de idei ca „bântuie" în ştiință şi cultură şi pe care unii indivizi numiți pe nedrept „plagiatori", aduc din nou ideile în atenția societății. Mai mult decât atât, nu toți indivizii se pot exprima „scurt şi la obiect". Unele minți au nevoie de o cantitate mai mare de cuvinte şi expresii pentru a se exprima, iar alte minți sunt mai concise. Şi pentru unii şi pentru alții, plagiatul reprezintă o formă de exprimare care contribuie puțin, uneori foarte puțin, la dezvoltarea ştiinței, culturii, şi implicit a societății. Ce s-ar întâmpla cu un avocat dacă într-un proces nu ar prezenta „iedeile lui Dongoroz". Ce s-ar întâmpla cu participanții la un congres de medicină care nu ar nominaliza ideile unor alți colegi doctori care să le împărtăşească celorlalți colegi. Oare acesta nu este doar un plagiat? Acest lucru este în politică, în managementul statelor, acestea conducându-se prin ideile de plagiat al unor alte state, fără ca aceste idei să capete valoarea de doctorand. De aceea, credem că a venit timpul să spunem „STOP", de la capăt. Lăsați ştiința şi cultura să plagieze ideile prin îmbunătățirea lor dar prin darea către public a „chintesenței" acestor idei care contribuie la dezvoltarea societății. Altfel, manifestându-se „principiul inchizițional" din partea unor conducători politici, ştiința şi cultura va primi o lovitură gravă dezvoltării ulterioare, având în vedere cele spuse la începutul materialului „cărțile din cărți se scriu".

DUMITRU CÂRCENI

SERIAL EXPLOZIV

AFARĂ... AFARĂ... CU CIOLOŞII DIN ŢARĂ!... DE CE?

Unde sunteţi voi, paşoptişti? Unde sunteţi voi, mari liberali, pentru că locul vostru a fost luat de „trădătorii liberali”

Îmi spunea mai de mult un coleg că poporul român este dominat de tendințe masochiste. Poporul român este prea mult subjugat mitului Mioriței și își menține ca deviză proverbul, deloc încurajator şi nici lăudabil care ne spune şi „ne învață” că, atenție, „capul plecat sabia nu-l taie”. O fi adevărat, deşi personal tare mă îndoiesc. Şi, oricum, parcă tot mai demn este să rămâi fără cap dar să-l pierzi în poziție verticală. Pentru că, nu-i aşa, pe cel ce se târăşte, de ce să-l mai loveşti?! Istoria poporului român nu este lipsită de momente eroice şi înălțătoare. Numai că, trebuie luat în seamă, toate acestea au avut loc atunci şi numai atunci când în fruntea „norodului” s-au aflat voevozi cu simțul demnității personale şi de neam. Meritoriu este că n-am dus lipsă de asemenea personaje. Trist este că, de cele mai multe ori, epigonii au fost doar umbre palide ale înaintaşilor rămaşi în memoria colectivă tocmai pentru onestitatea, pentru bărbăția şi pentru demnitatea cu care s-au dedicat nu atât pentru sine, cât prin sine. Ce se întâmplă acum la noi, (şi când zic acum mă refer, ca reper de timp, la aceşti ultimi douăzecişişapte de ani ce au trecut de la acel Crăciun însângerat al anului 1989) este jenant şi va rămâne pentru consemnarea istorică doar ca o pată peste care cei ce ne vor urma nu vor şti cum să treacă fără a o observa. Acum, când impostura este leu şi când incultura „luminează” ne prezentăm, de fiecare dată, la urne pentru a alege pe cei pe care urmează ca timp de patru ani să-i blestemăm, dă-i denigrăm şi față de care să ne arătăm elocințele noastre de doi bani, timp în care ne lăsăm blegeşte conduşi de oameni numiți, nu se ştie de cine, nu se ştie pe ce criterii. Doar atât că se vede de la o poştă că nu meritocrația profesională a fost criteriul în alegerea lor, ci doar servilsmocrația. De douăzecişişapte de ani suntem conduşi de oameni care, în marea lor majoritate, nu au alte merite decât acela de a fi buni executanți ai ordinelor primite, de cele mai multe ori din partea unor personaje sau instituții care numai binele României şi al poporului său nu-l au în obiectiv. Şi totuşi, aceste specimene de slugi-plecate nu se jenează să terfelească o întreagă istorie a neamului, nu se dau în lături să amaneteze viitorul țării pe care, până la urmă, lipsiți de darul creației prin care să poată achita amanetul, pun tot neamul pe tarabă, la cheremul oricărui venetic.

Aviz amatorilor. Este vorba de actualul ambasador american

Şi culmea, aceşti oameni mai au şi obrăznicia să ne dea lecții de bună purtare şi de „devotament” față de interesele țării pe care abia ce au vândut-o pe douăzecişicinci de bani. (Necazul este că, în ignobila lor mizantropie, beştelesc ca la uşa mahalalei, pe cei care îndrăznesc să dea mici semne de demnitate. Aşa, bunăoară, un „redutabil” comentator politic de pe la mai toate posturile de televiziune, nu s-a jenat să-i facă ticăloşi pe cei ce „şi-au permis” să afirme ambasadorul nu ştiu cărei mari puteri de peste ocean că ar trebui să-şi vadă de limitele ce-i sunt permise prin statutul său şi să nu se mai amestece în viața internă a țării noastre pe lângă care a fost acreditat. Dar, să nu teoretizăm mai mult şi să trecem la lucruri concrete. Aşa, bunăoară, pun o întrebare deloc retorică şi anume: ştie cineva, poate careva să explice pe ce criterii de performanță a fost recrutat şi învestit în 2015 guvernul de tehnocrați ai domnului Iohannis, guvern condus cu mână străină de domnul Dacian Cioloş, om ce se consideră şi afirmă că nu este angajat politic sub nici o formă? În ce sunt specialişti, la ce se pricepe fiecare din cei ce alcătuiesc acest „guvern al meu” pentru învestirea căruia „trebuia să moară oameni”? (Aici este o altă neclaritate a mea şi poate nu numai a mea: este corect spus „trebuia să moară” şi nu „trebuia să omorâm”? Oricum, condiționalul „trebuia” aproape că dă răspunsul, mai ales că el a fost spus de „proprietarul” guvernului de tehnocrați cu zâmbetul larg înscris pe figura-i veşnic suspicioasă şi dubitativ tăinuitoare). Iar acum, la un an de la învestitură, an în care şi-au arătat îngustele limite profesionale şi marile neputințe, domnul Cioloş, cochetând în răsfăț cu formalele respingeri ale chemărilor liberalilor politichiei noastre, ne pune, în prag de alegeri, pe masă o platformă de guvernare. În numele cui şi pentru cine nu o spune. Din lecturarea acesteia abia că desluşim visurile unui om care priveşte cerul, cu gândurile pornite în hoinăreală planetară, dacă nu chiar cosmică.

De ce... De ce... De ce... Păi nu înţelegeţi bre'...?

„De ce?” îşi intitulează primul între tehnocrați platforma sa pe care „imberba” preşedintă ce ocupă un scaun pe care, în istorie, au stat câțiva brătieni, adevărați bărbați de stat şi vajnici apărători ai valorilor democrate şi ale intereselor acestui neam, se declară „în deplin acord”, chit că „n-a apucat încă să o citească”! (Cum ar veni, pe ne ve, ca la jocul de poker. Halal!). Iată, aşadar, cam cum se face şi cum se va scrie istoria noastră în al doilea deceniu al celui de al treilea mileniu. Spune autorul platformei în preambul: „... nu mă voi implica politic (dar, iertat să fiu, o face ceas de ceas, zi după zi, chiar şi prin această platformă lansată într-un anumit moment, cu grijă ales), iar guvernul pe care îl conduc rămâne unul independent”. Este începutul unui lung lanț de ipocrizii, după cum veți avea singuri posibilitatea să observați pe parcursul celor ce urmează. Mai spune domnia sa că mandatul pe care l-a primit în 2015 „a avut obiectivul de a asigura stabilitatea politică şi economică a țării” şi de a da „partidelor politice răgazul necesar să se reformeze”. Cititorul care nu a trăit pe aici până în noiembrie 2015 poate şi în mod sigur înțelege că țara se afla într-o instabilitate politică şi în plină criză economică, ceea ce este profund fals sau, dacă aceasta era o realitate ea era doar în mintea bolnavă a preşedintelui proaspăt ales, bolnav de tendințe heghemonice şi mesianice. Spune domnul Cioloş: „Am dorit să arătăm că România se poate guverna şi altfel – cu onestitate, corectitudine, integritate”. Păi, dacă întrebi pe oricare cetățean întâlnit pe stradă îşi va răspunde că acest guvern a fost şi este cel mai slab pe care România modernă l-a avut în întreaga sa istorie. Despre onestitate, corectitudine, integritate ce să mai vorbim! Orice am spune ar fi vorbe în vânt dacă am încerca să le alăturăm oricăruia dintre membrii guvernului de tehnocrați al domnului Cioloş. Nu astea au fost şi motivele înlocuirii în acest an a cel puțin jumătate din membrii învestiți în noiembrie 2015?

Platforma program Cioloş urmăreşte distrugerea României

Platforma domnului Cioloş este, în fapt, o înşiruire de zece Principii. Scriam în una din cărțile mele despre platforma program a Partidului Național Țărănesc pentru alegerile din 1946. Spuneam acolo că acea platformă era un şir de lozinci care pluteau cumva în aer şi chiar într-o atmosferă rarefiată. Cam aşa se prezintă şi platforma domnului Cioloş, ca o înşiruire de dorințe, ce-i drept bine alese şi frumos exprimate, față de care, în mod teoretic, nu are nimeni ceva împotrivă, pentru că visuri frumoase tot omul are. „Susțin o Românie fără corupție”, spune autorul platformei. Cine nu-şi doreşte aşa ceva?! Dar s-a uita premierul în propria-i ogradă? Şi dacă da, ce are de spus, pentru că măsuri nu a luat. Iar ca operă colectivă, de ce nu răspunde multelor întrebări pe care le suscită afeacerea „Cumințenia pământului”, ca să luăm doar un singur exemplu. Mai spune autorul, în argumentarea acestui vis, că la 100 de ani, România are nevoie de o justiție puternică, independentă. Pot spune la fel, cine nu-şi vrea? Dar, în ce mă priveşte, spre deosebire de „premierul tehnocrat”, eu bunăoară îmi doresc ca acea justiție puternică şi independentă să fie şi corectă. Altfel nu foloseşte puterea şi independența decât pentru a face jocuri în slujba celui căruia i se poate vinde din varii interese. „Susțin o Românie cu o clasă politică responsabilă” mai spune domnul Cioloş în platforma sa. Domnia sa întrevede că „România riscă să aibă în prima linie ... oameni politici cercetați penal”. Iar domnia sa ştie că „România are nevoie de oameni politici, demnitari şi oameni de stat vizionari, care să lucreze în serviciul cetățenilor”. În principiu, totul este corect. Dar nu se poate trece peste voința cetățeanului exprimată prin vot. Este adevărat că, la urma urmelor, alegătorul votează ceea ce i se pune în față. Dar, din larga paletă de oferte alege ce crede el, votantul, că este mai aproape de aspirațiile sale. Iar exemplul guvernului de tehnocrați din ultimul an este edificator că tot exercițiul democrat al urnelor este cel necesar. Să mergem mai departe şi să cităm: „Susțin o Românie guvernată cu bun simț”, iar mai departe spune domnia sa: „... la 100 de ani românii merită... o administrație competitivă, profesionistă, deschisă pentru oameni”. Ipocrizia constă tocmai în aceea că îşi doreşte exact ce a dovedit că nu poate realiza. Cinstit ar fi ca autorul acestor visuri să recunoască simplu că guvernul pe care l-a înlocuit în noiembrie 2015 era mai competitiv, mai profesionist şi mai pentru oameni decât propriul său guvern, cu toate modificările şi înlocuirile făcute de domnia sa în acest aproape un an.

VICTOR VERNESCU

(continuare în numărul viitor)

ALEXANDRU MACEDONSKI ŞI ACTUALITATEA POEZIEI SALE

Zilele tulburi ale ultimilor doi ani, cînd în fruntea statului român, în profida art.1 din Constituție, a fost impus în fruntea statului un etnic german cu rădăcini adânci nu în România, ci în Germania, poezia lui Alexandru Macedonski capătă o actualitate importantă pentru noi, românii, care ne încăpățânăm să trăim pe meleagurile mioritice cuprinse între Marea cea Mare, Nistru cel învolburat, Dunărea cea lungă şi Tisa care în prezent este doar ungurească. Am ales aceste poezii dintr-o carte editată în anul 1955 când era „biblioteca pentru toți" şi într-adevăr, în „hulitul comunism", se făcea cultură autentică. Cartea avea în cap. I o scurtă prezentare a epocii în acre a trăit poetul, care începe cu „înfrământatele zile ale primăverii lui 1875" când ecourile războiului frnaco-German, acre dărâmase în bulbere Imperiul lui Napoleon al III-lea, se împleteau zvonurile despre alte pregătiri de război, ziarele capitalei anunțau arestarea unui tânăr care era trimis din post în post, de la Craiova, spre Bucureşti, datorită unor „fărădelegi", pentru a fi trimis în fața judecății. Arestatul avea doar 21 de ani, şi o meserie destul de ciudată pe timpul acela, „era poet". Acest tânăr se numea Alexandru Macedonski, care fusese arestat pentru că scrisese două poezii îndreptate contra lui Carol I şi care îl înfuriase pe acesta. Se pare că, acum, după aproape 100 şi ceva de ani, domnul preşedinte Iohannis, urmaşul kaizerilor germani, încearcă şi dumnealui să se războiască cu cei care-i sunt potrivnici lui şi mai marilor de la Bruxelles. Aceasta, sigur, într-o altă formă, mai modernă, în care „zornăitul cătuşelor" pe care o doamnă pe care actualul preşedinte o sprijină, face ca românul să tresară, iar frica în România să fie ridicată la rang de rege, la fel ca în perioada de tristă amintire a anilor 1946-1955. Sunt 2 poezii care poartă titluri deosebit de reale în anul de grație a perioadei „Iohannisto-Cioloistă" care, simbolic, se întreabă: „Ce-aş vrea"? iar nivelul de trai este stabilit de la Bruxelles şi din Congresul american, stabilindu-se nivelul de viață al românilor la doar „DOI FRANCI".

D.B.

CE-AŞ VREA?...

Aş vrea odată iubita-mi țară,
Să se ridice din somnul săn
Şi, cu glas tare, să strige: Piară
Al Romîniei oricare rău!
Aş vrea dreptatea să re'nvieze
Să re'nflorească p-acest pămînt,
Şi tot romînul ca să lucreze
Pentru al țărei falnic avînt!
Aş vrea ca fala şi fericirea
Să mai umbrească patria mea!
Şi-n orice inimi să văd unirea...
Iacă, o! Doamne; iacă ce-aş vrea!

Aş vrea tiranii să nu mai fie!...
Ei să dispară ca fum în vînt!
Sau ca nisipul în vijelie,
Zvîrlit în haos dupe pămînt!
Aş vrea poporul să fie rege...
Rege odată, bietul popor!...
Ca-n lanțuri grele să nu-1 mai lege
Autocratul asupritor.
Aş vrea să moară aceia care
Pentru monedă patria-şi vînd!
Să moară-n chinuri de renuistrare,
Numai mustrarea să aibă-n gînd!

Aş vrea virtutea să triumfeze,
Viciul să piară de noi zdrobit!
Şi Romînia să prospereze
Să se înalțe nea mu-mi iubit!
Aş vrea iubirea să predomnească,
Să nu mai fie ură între noi!
Numele țării să strălucească!...
Țara să scape de sub nevoi!
Aş vrea, o! Doamne, să văd poporul
Zdrobind p-aceia ce-1 asupresc...
Să văd acvila că-şi reia zborul
Falnic, cu neamul cel romînesc!

DOI FRANCI

Câtă fericire, domni de la putere,
La subvențiune nu mă aşteptam !
Dar mi-ați acordat-o fără a v-o cere:
Domnilor miniştri nu vă cunoşteam!
Generozitatea voastră este mare
Şi partidul nostru vă va mulțami.
Căci mi-ați dat odaie, foc şi luminare,
Şi doi franci pe zi!

Asta nu e glumă: suma prețuieşte!...
Din ortana voastră mulți mă pizmuiesc
Ei v-aduc tămîie şi vă proslăveşte
Şi abia o pîine îşi agonisesc
Punga țărei însă, este foarte mare;
S-ar cădea mai bine, deci, a-i răsplăti!
Noi, le-am da odaie, foc şi luminare,
Şi trei franci pe zi!
Însuşi dumneavoastră, în recunoştință,
Dacă la putere vom sui şi noi,
O declar aicea, şi în consecință,
Vă vom da subvenții demne de ciocoi!
Fără de distincții, şi pe fiecare,
Domnilor miniştri, vă vom mulțami!
Vă vom da odaie, foc şi luminare
Şi cinci franci pe zi!
O escepțiune totuşi se va face;
Chiar din punga noastră dac-ar fi să dați
Trebuie s-o facem ca să se împace
Personagiul cărui vrem s-o destinăm,
Căci cu cinci franci numai, voinicul cel mare,
Să ferească Domnul, poate o slăbi!
Deci, i-om da odaie, foc şi luminare,
Şi opt franci pe zi!

COLECȚIA „POEZII", DE ALEXANDRU MACEDONSKI

DNA- S-A INSPIRAT DIN DIRECTIVA STALINISTĂ NCVD

Deşi corupţia este o problemă gravă pentru România, nimeni nu analizează cauzele care au generat acest flagel după 1990. Cauza principală, considerăm că este, „indusă", de anarhia provocată intenţionat de marile puteri care au generat revolta din 22 decembrie 1989. Acestea, au dorit cu tot dinadinsul să provoace o destabilizare puternică a statului centralizat românesc, pentru ca marile firme care au năvălit peste Românie imediat după 1990, ca urmare a îndemnurilor politicienilor Raţiu, Câmpeanu, Coposu şi alţii. În schimb, Statul Român nu era pregătiti pentru aşa-zisa economie capitalistă de piaţă, care a devenit cea mai rapace economie care a avut ca scop în primul distrugerea obiectivelor economice construite prin suferinţa poporului român. 25 de ani, economia românească şi sistemul politic a fost în agonie, iar urmarea firească a fost ingerinţa puternică a influenţei marilor puteri Europene prin aşa-zisa „construcţie UE". Problema este, cine conducea acest Consiliu European? În spatele acestei dominaţii politico economice a stat în primul rând germania care a devenit motorul dezvoltării Europei, cu beneficiile obţinute de această ţară. Apoi, alături de ea au fost ţările de origine germanică, care au fost alături de Germania, amintind: Polonia, Austria, Cehia, Ungaria şi alte câteva ţări la care populaţia avea afinităţi germanice. După Germania a urmat Franţa, apoi Spania, Italia şi Portugalia, iar toate aceste ţări au beneficiat de suportul de cuceritor al Statelor Unite, care după lovitura dată Tratatului de la Varşovia, şi-au luat rolul în serios, în distrugerea fostului aliat din cel de-al doilea război mondial, acum numit Rusia şi nu URSS. Anul 2015, a fost un an nefast pentru România, datorită proastei alegeri făcute de români în noiembrie 2014, când în fruntea statului a ajuns „obscurul primar de Sibiu", dar care avea afinităţi puternice faţă de Germania, ţara de origine a părinţilor săi. Imediat la începutul lui 2015, a început cea mai nefastă prigoană împotriva adversarilor politici, împotriva partidelor politice de stânga sau centru stânga reprezentată de PSD, ALDE şi UNPR. Primind sprijin de la Bruxelles, a reuşit să-şi numească guvernul său, să ţintească la partdiul său, pregătind cu migală în mai puţin de un an, arestarea şi chiar judecarea principalilor lideri ai PSD, în vederea atingerii scopului propus. Acesta a fost definitivat prin lovitura de stat împotriva guvernului Ponta, iar prin şantaj politic împotriva „alesului pe puncte", din PSD, Liviu Dragnea, care a devenit o mică „coditjă de topor" intereselor preşedintelui Iohannis şi implicit germaniei care hotătăşte în toate problemele principale în cadrul Consiliului Europei. În acest context, având în vedere prigoana pe care preşedintele a desfăşurat-o în 2015 şi o continuă în 2016, am găsit de cuviinţă să publicăm câteva repere politice şi economice pe care fosta uniune Sovietică de pe timpul lui Stalin le-a promovat în România şi pe care actualul preşedinte o promovează cu acuitate în vederea atingerii scopului său „distrugerea României ca stat naţional, suveran şi independent". Este posibil ca domnul preşedinte Iohannis să pună în aplicare un plan diabolic de distrugere a României, ca urmare a pierderii de către Germania a celor 2 mari conflagraţii mondiale. Că o fi adevărat sau nu, doar istoria şi modul în care domnul preşedinte Iohannis pregăteşte dictatura personală, care a început cu: „Instituţia doamna mea, Guvernul meu, partidul meu". Modul în care public fără să fiu abilitat, promivează ideea că va fi preşedinte 10 ani, iar în continuare îl va nominaliza ca succesor pe ungurofilul Cioloş, poate fi un semnal grav dat acestui popor român păcălit de nu ştiu câte ori în istorie de promisiuni.

DUMITRU CĂRCENI

STRICT SECRET

• Trebuie realizată, în mod accelerat, unificarea tuturor partidelor într-un singur partid, având grijă ca toate rolurile cheie să revină acelor oameni care aparţin serviciilor noastre secrete.

• Se vor exercita presiuni asupra serviciilor în sensul neacordării de acte doveditoare a proprietăţii asupra pământului; altele vor arăta calitatea de lot dat în folosinţă, dar nu de proprietate a deţinătorului.

• Politica faţă de mica gospodărire ţărănească urmează acest curs pentru a face gospodăria particulară nerentabilă. După aceea, trebuie începută colectivizarea. în cazul în care ar interveni o rezistenţă mai mare, trebuie redusă împărţirea mijloacelor de producţie, concomitent cu creşterea obligaţiilor de predare a cotelor. Dacă nu se ajunge la rezultatul scontat, trebuie organizat agricultura să nu poată asigura aprovizionarea cu alimente a ţă astfel ca necesarul să trebuiască acoperit din import.

• Sindicatele nu au dreptul să se împotrivească conducerii. Sindicatele trebuie să fie ocupate cu alte probleme, ca de exemplu organizarea odihnei în concediu, discutarea cererilor de pensii şi împrumuturi, programe culturale şi distractive, organizarea de excursii, repartizarea mărfurilor deficitare, justificarea unor puncte de vedere şi decizii ale conducerii politice.

• Trebuie ţinut sub observaţie fiecare institut de cercetare şi laborator.

• Pe plan local este interzisă apariţia unor opere despre acei băştinaşi care înainte de revoluţie şi în perioada celui de-al doilea război mondial au trăit la noi. [URSS]

• Atenţie ca reprezentanţii opoziţiei politice să fie închişi. Să se prelucreze acei opozanţi care se bucură de stima populaţiei băştinaşe. Înainte ca ei să se întipărească în conştiinţa maselor, trebuie lichidaţi prin aşa-numite întâmplări neprevăzute sau închişi sub acuzaţie de crimă de drept comun.

• Trebuie împiedicată reabilitarea celor condamnaţi în procese politice. Dacă această reabilitare devine inevitabilă, se admite doar cu condiţia ca acel caz să fie considerat o greşeală judecătorească; nu va avea loc reluarea procesului, respectiv pricinuitorii judecăţii greşite nu vor fi convocaţi.

• Se aduc la cunoştinţa publicului procesele acelor persoane cu poziţie de conducere (în primul rând din cadrul armatei, ministerelor, serviciilor importante, cadrelor didactice), care sunt învinuite de atitudine împotriva poporului, socialismului, industrializării. E o acţiune ce atrage atenţia maselor populare.

• Cei care lucrează în diferite funcţii trebuie să fie schimbaţi şi înlocuiţi cu muncitori cu cea mai slabă pregătire profesională, necalificaţi.

• Trebuie ca la facultăţi să ajungă cu prioritate cei ce provin din cele mai joase categorii sociale, cei care nu sunt interesaţi să se perfecţioneze la nivel înalt, ci doar să obţină o diplomă.

ANEXA 9

MOSCOVA 2 IUNIE 1947 – DIRECTIVA SPECIALĂ PENTRU SOVIETIZAREA STATELOR DIN *IMPERIUL* K.G.B.

Moscova, 2.6.1947
K AA/CC 113
Indicaţie NK/003/47

STRICT SECRET

PRELUARE DIN «REFLECTOR ARGEŞEAN» NR. 327 DIN 17-31 IULIE 2016

Săriţi români!

Dictatura ne bate la uşă!

Strategii ale puterii

Nu credeam să apucăm să mai trăim şi într-o a patra dictatură!... Dar teamă ne este că dacă nu ne grăbim, fiecare cum şi pe unde poate să „ ieşim din sistem” vom ajunge să o facem şi pe asta, adică să mai suportăm un nou regim dacă nu chiar dictatorial (deşi acesta se urmăreşte), măcar în unul autoritar. Un tânăr coleg, (culmea) pe jumătate evreu ce-şi duce acum viaţa în Germania şi-şi aduce, cu înaltă performanţă aportul de inginerie (cu şcoala făcută în România) la firma Siemens ne vine acum în minte începând să înţelegem profundul sens al temerei sale că dacă noi, românii (neam din care el nu s-a exclus niciodată), nu vom reuşi să trecem de la „eu” la „noi” nu vom scăpa de marasm. Şi câtă dreptate are! În discursul său din cadrul unei conferinţe de presă în care subiectul era revizuirea Constituţiei, domnul Băsescu n-a greşit nici măcar o dată să se pronunţe cu „noi”. Din potrivă, a insistat până la saţietate în exprimarea sa, pentru a ne intra bine în cap, că ceea ce ni se propune ca modificări la Constituţie sunt creaţie personală a domniei sale în calitate de preşedinte al republicii, dându-i dreptate tânărului nostru coleg şi prieten că marasmul se adânceşte. Pentru că în acea emisiune din prime-time de seară ne întrebam fiecare din noi, de când are preşedintele iniţiativă legislativă? Numai că dl Băsescu ne-a făcut repede să înţelegem aiureala actualei Constituţii, doar o dată revizuită, care-l privează pe preşedinte, chiar şi când el se vrea nu numai mediator între puterile statului dar şi jucător în toate, să aibă iniţiativă legislativă! Este drept că textul articolului 150 vorbeşte despre faptul că revizuirea Constituţiei poate fi iniţiată (reţineţi cuvântul: iniţiată) de Preşedintele României (printre alţii) dar la propunerea Guvernului, spre deosebire de celelalte situaţii (1/4 din numărul deputaţilor sau al senatorilor, precum şi de cel puţin 500.000 de cetăţeni cu drept de vot) în care nu este necesară propunerea Guvernului. Numai că asta nu a înţeles-o preşedintele jucător. Din potrivă, domnia sa a înţeles că el îşi poate transmite propriile idei despre cum ar trebui să arate legea supremă în viziunea sa şi, pentru a cumpăra voturile a 2/3 din numărul deputaţilor şi al senatorilor este dispus la o anume târguială, punându-şi pe taraba negoţului doi ani din mandatul actual al domniei sale (pentru a putea candida în deplină legitimitate pentru un nou mandat de patru ani, modelul avându-l deja în primul preşedinte postdecembrist pe care vrea să-l depăşească cu un an ca lungime de mandat...).

Vi se pare o joacă toată această mascaradă (scuzaţi cuvântul dar n-am găsit altul cu semantică similară)? Nu, nu este joacă, domnia sa chiar vorbeşte serios, pentru că aşa este structurată gândirea sa. Pentru domnul Băsescu prevederile actualei Constituţii postdecembriste, doar o dată revizuită, sunt prea încorsetabile. Prea este limitativă pentru atribuţiile funcţiei de preşedinte! Şi atunci, profitând de o majoritate obedientă s-a gândit să o transforme, fără o declaraţie în clar ci printr-un proces de revizuire şi un discurs demagogico-populist şi, adtaă cu ea, şi sitemul de republică semiprezidenţiabilă într-un regim pur de republică prezidenţială. O fi acest principiu valabil, productiv şi profitabil, dar asta numai în ţări cu veche tradiţie democratică şi cu exerciţiu în viaţa democratică dar nu în România în care un asemenea regim poate cădea cu mare uşurinţă în dictatură. Adică exact aşa cum îşi doreşte firea vulcanică şi autocrată a actualului preşedinte, adică nimeni altul decât domnul Băsescu, omul ce nu poate fi convins că România nu este o navă maritimă, fie ea şi fostul petrolier Biruinţa în care domnia sa să comande iar restul poporului, ca un echipaj disciplinat să execute fără crâcnire ci cu supunere.

În ce ne priveşte, discursul domnului Băsescu din amintita conferinţă de presă ne-a strecurat fiori reci şi furnicături pe şira spinării şi mari dureri de cap şi răvăşiri de memorie. Iar încercările domniei sale de a ne lămuri de multele schimbări ale Constituţiei în România pentru a justifica dorinţele sale de acum ne-au făcut să înţelegem cui i se adresează şi de ce a beneficiat până acum de succese facile (era să spunem succesuri şi nici nu ştim de ce!). Pentru că, încercăm noi o explicaţie, adus ăntr-o stare de descurajare şi de silă faţă de tot ce înseamnă politică marea majoritate a populaţiei nu mai ia în seamă la ce este adevăr şi ce este minciună, la ce este bine şi ce este rău întrucât românul a început să nu mai creadă în nimic şi să nu-l mai intereseze nimic altceva decât cum să-şi rezolve problemele traiului zilnic. Cu aplombul tupeului dispreţuitor, mereu câştigător şi cu convingerea că domnia sa este personajul providenţial al acestei ţări, preşedintele n-a avut bunăvoinţa să explice, să justifice necesitatea deselor schimbări sau/şi modificări ale legii supreme înşirându-le, precum Caţavencu în discursul său electoral imaginat de Caragiale (dar, chiar aşa: imaginat sau redat?). Şi în 1866, şi în 1878, apoi în 1881 şi mai departe în 1923 şi 1938 precum mai apoi în 1948 şi 1965 Constituţia trebuia schimbată pentru a fi pusă în acord cu noile realităţi, ele însele transformări majore în viaţa ţării: independenţa, regatul, marea unire, dictatura regală, abolirea monarhiei şi instaurarea republicii populare, apoi transformarea acesteia în republică socialistă şi, în fine, revenirea la un regim democratic prin sacrificiul unor eroi pe care am început să-i uităm. Nici una din împrejurările provocatoare de modificări ale Constituţiei pe care le-am enumerat maim sus nu există în prezent, ultima revizuire, cea din 2003 fiind motivată tocmai de necesitatea racordării la realitatea integrarii României în NATO şi aderării la U.E., încât putem trage concluzia că acum nu există ca motivaţie starea patologică de sete de putere. Pentru că, luând în analiză modificare propusă cu modificare propusă ne convingem uşor că se doreşte ca nimic să nu mişte în ţara asta fără ştiinţa şi acceptul sau aprobarea preşedintelui, iar separaţia puterilor în stat rămâne doar o iluzie înscrisă pe hârtie, dar cu aplicaţie controlată.

Care sunt vrerile şi ce paşi gândeşte preşedintele

Şi, pentru a nu fi acuzaţi de subiectivism, să le luăm metodic şi analitic. Obsesia sa, a preşedintelui, după suspendarea din 2007, a devenit Parlamentul care trebuie transformat într-o Mare Adunare Naţională, redusă la o singură cameră şi cu o reprezentativitate cât mai redusă, uşior de manevrat şi dependentă de voinţa preşedintelui. În toate constituţiile României democratice Parlamentul a fost bicameral, cu excepţia perioadei 1948-1991 când, după abolirea monarhiei, s-a instituit un parlament unicameral, cu deputaţi-oamenii ai muncii, adunaţi în două sau trei sesiuni de câte trei patru zile pe an când votau la grămadă decretele emise de preşedinte. Simplu şi fără complicaţiile dezbaterilor pe articole, cu amendamente şi puneri de acord în „complicatul” sistem democratioc cu două camere care se pot controla reciproc. Inducând în conştiinţele electoratului ideea de economie, după ce s-au depus eforturi şi s-au obţinut „rezultate pozitive” în decredibilizarea Parlamentului, obţinerea acordului popular pentru această modificare devine un lucru facil. În ura sa faţă de Parlament (ură maladivă, de altfel, împotriva oticui, a orice şi oricine care gândeşte altfel sau acţionează diferit decât gândirea şi orientarea sa), preşedintele insuflă cetăţenilor ideea de abuz de putere din partea acestuia, uitând să vorbească şi despre sau mai ales despre abuzul de putere al preşedintelui asupra Parlamentului, asupra Guvernului, asupra puterii juridice şi asupra tuturor structurilor de stat şi a cetăţenilor României în întregul său.

După ce a reuşit să obţină o majoritate obedientă în Curtea Constituţională, preşedintele Băsescu îşi doreşte o supralicitare a competenţelor şi puterii acesteia prin prevederi clare precum: a) suspendarea preşedintelui să se poată face doar cu avizul favorabil al Curţii. Ce scapă din vedere „iniţiatorul” este că Parlamentul este cea mai înaltă formă a democraţiei, el fiind ales pe criterii de reprezentativitate şi program de acţiune prin vot universal, egal şi secret, în timp ce Curtea Constituţională este o formă politică, cu reprezentativitate partinică; b) hotărârile judecătoreşti şi ale Consiliului Suprem al Magistraturii trebuyie să fie validate de C.C. încălcându-se astfel grav principiul separaţiei puterilor în stat; c) majoritatea membrilor CSM să fie aleşi din partea „societăţii civile”, nefiind obligatorie calificarea profesională de profil a acestora. Pentru cei mai tineri ne simţim obligaţi să le spunem sau să le amintim despre asesorii populari care flancau în orice instanţă pe magistrat, justiţia fiind, nu-i aşa?, a poporului.

Pentru a asigura controlul total de către preşedinte asupra Guvernului, schimbarea miniştrilor, conform Constituţiei gândite de domnul Băsescu, se va putea face numai după consultarea preşedintelui de către premier. De asemenea, prin noile prevederi, preşedintele Parlamentului poate fi revocat (de preşedintele republicii?!) înainte de expirarea mandatului! Tot astfel, mai vrea „iniţiatorul” unic, ca urmărirea , percheziţia, reţinerea, arestarea şi trimiterea în judecată a parlamentarilor să se facă fără acordul Parlamentului. Pentru că, în lumina noii Constituţii, preşedintele ţării ar urma să fie singura persoană cu imunitate absolut totală. Pentru asigurarea stabilităţii politice, ne explică domnul Băsescu... Pentru că, iniţiatorul, modest cum îl ştim, nu se gândeşte la domnia sa ci la cel şi cei ce va/vor veni după, iar preşedintele, oriceine va fi el ca persoană (probabil că domnia sa îl ştie de pe acum) trebuie să un fie atins de nimeni şi de nimic, el fiind şi şi pasator şi primitor al pasei, un-i aşa?

Obişnuit deja cu spectacolul arestărilor şi reţinerilor, preşedintele Băsescu ne propune ca reţinerile să se facă pentru 48 ore în loc de 24. Nici un cuvânt despre lipsa de etică şi încălcarea prezumţiei de nevinovăţie care se petrece şi azi când, prin reţineri succesive de câte 29 zile se ajunge la arestări şi lipsire de libertate ce pot depăşi şi un an sau un an şi jumătate şi chiar mai mult, fără judecată, exact ca în anii ’50! Şi tot astfel, ni se propune să nu se mai prezume caracterul licit al averii. Se propune, cu alte cuvinte, ca deţinătorul de avere săm se justifice şi să dovedească legalitatea dobândirii averii şi nu ca procurorul sau delatorul să dovedească ilicitul acesteia.

Ce spun şi alţii

Am încercat în cele de mai sus să demonstră monstruozitatea formei de democraţie pe care preşedintele ne-o propune. Şi domnia sa a calculat deja şi calendarul adoptării acesteia, astfel încât la alegerile locale din 2012 să se poată organiza şi referendumul pentru aprobare noii Constituţii. Îl prevenim pe eventualul nostru cititor că ne-am referit doar la ce am putut reţine din discursul din conferinţa de presă în care preşedintele şi-a prezentat „opera”. Şi, mai trecuţi prin viaţă fiind, ne aducem aminte că până regimul căruia acum ne place să-i spunem „comunist”, modificările de constituţie erau tipărite în broşuri, cu tiraj de masă şi distribuite gratuit în toate unităţile economice şi comerciale, în gări, autogări şi aeroporturi, în şcoli şi alte unităţi de cultură, astfel încât în 3-6 luni fiecare cetăţean să poată lua la cunoştinţă şi să poată transmite, prin căile acelea primitive de comunicare, observaţii şi propuneri în cunoştinţă de cauză. Ori acum, se trece peste orice formă de dezbatere populară.

Înainte de a pune punct analizei noastre, la care am purces cu o neplăcere la care nu credeam că vom mai ajunge, cităm şi punctele concise de vedere a numai doi din mulţii formatori de opinie sau oameni politici, astfel: 1. Cristian Pârvulescu-preşedinte Pro Democraţia: *„Prin aceste modificări ni se propune de fapt ca România să devină un stat prezidenţialist. Preşedintele se va afla în centru puterii statului, în jurul său urmând să graviteze atât Legislativul, cât şi executivul, iar rolul puterii judecătoreşti va fi puternic diminuat”*. Şi, 2. Mate Andras, liderul grupului parlamentar din C.D. al UDMR: *„Consultarea lsipseşte între Preşedinte şi arcul guvernamental. Deocamdată, nu am primit oficial nici măcar draftul acestor propuneri de modificare a Constituţiei. Sunt unele propuneri desprinse parcă din anii ’50!, cine nu este cu mine este împotriva mea şi, din start, te pot controla la avere”*.

Ce dovadă în plus să mai facem noi că domnul Băsescu nu are nici un respect pentru democraţie şi pentru respectarea Constituţiei când reprezentanţi din coaliţia puterii îi aduc pe faţă acuza de încălcare a art.150 şi art 74 din ale acesteia, pe care o ţine doar fariseic în mână în faţa reprezentanţilor presei şi a camerelor de luat vederi. Pentru a ne dovedi lipsa de încrâncenare suntem gata să acceptăm şi ideea unui preşedinte şi jucător şi arbitru în acelaş timp cu condiţia ca acesta să fie un preşedinte înţelept. Ceea ce nu este cazul acum şi nici despre viitor nu avem certitudini. Să sperăm că măcar de această dată opoziţia nu va defecta şi voinţa domnului Băsescu să ajungă acolo unde îi este logic locul: coşul de gunoi!

Liviu LEHLIANU

PRELUARE DIN «REFLECTOR ARGEŞEAN» NR. 236 DIN 7-20 IUNIE 2011

COMUNICAT DE PRESĂ

PARLAMENTUL ROMÂNIEI
Cabinet Parlamentar Simona Bucura Oprescu

Deputatul de Mioveni Simona Bucura Oprescu a făcut astăzi o declarație politică în plenul Camerei Deputaților pe tema lucrărilor întârziate de reabilitare a DN73 Piteşti-Câmpulung Muscel-Braşov. În declarație, deputatul argeşean arată că viețile conducătorilor auto sunt puse în pericol, mai ales că vine iarna, că Uzina Dacia şi economia argeşeană au de suferit, din cauza blocajelor în trafic, dar cere, în acelaşi timp, ministrului Transporturilor, Sorin Buşe, să găsească soluții de rezolvare a urgentare a problemei.

„***De ce nu s-a făcut nimic să nu se ajungă în iarnă? De ce aceste probleme nu au fost rezolvate din timp? Cine va răspunde pentru traficul de coşmar de pe DN73 în perioada de iarnă şi, Doamne fereşte, de eventualele accidente care se vor produce pe acesta? Cine răspunde pentru întârzieri şi cum? Oare chiar nu se poate duce la bun sfârşit o investiție începută cu multe eforturi? Sau nu se vrea?*** Domnule ministru Sorin Buşe, vă invit cât mai urgent în Argeş. Vă rog să veniți să vedeți realitatea de pe DN73. Aş fi onorată să renunțați la şofer şi să conduceți un Duster de la Piteşti la Câmpulung Muscel, să testați dumneavoastră înşivă condițiile şi durata. Şi, ca un om care lucrați de peste 25 de ani în industria auto, să ne concentrăm urgent pe soluție!", a declarat Simona Bucura Oprescu.

BIROUL DE PRESĂ

Declarație privind situația lucrărilor de reabilitare a Drumului Național 73 Piteşti-Câmpulung Muscel-Braşov

Drumul Național 73 Piteşti-Câmpulung Muscel-Braşov trebuie finalizat urgent. În data de 07.09.2016 am depus în Parlament o interpelare în atenția ministrului Transporturilor, Sorin Buşe, privind situația lucrărilor de reabilitare a DN73 Piteşti-Câmpulung Muscel-Braşov. Până acum nu am primit însă niciun răspuns.

Termenul stabilit inițial pentru finalizarea investiției, 16 septembrie 2016, a fost depăşit. S-a fixat un nou termen pentru data de 1 noiembrie 2016.

Vă întreb, domnule ministru Sorin Buşe, de la microfonul Camerei Deputaților, vom putea circula pe DN73 începând cu 1 noiembrie în condiții de siguranță?

Vă întreb, domnule ministru, fiindcă statul român are obligații față de cetățenii săi.

Vă întreb, domnule ministru, fiindcă acest drum a avut perioadă de execuție de doi ani, iar în anul în care Guvernul Cioloş şi-a exercitat mandatul ritmul de execuție a lucrărilor a încetinit.

Vă întreb fiindcă am aşteptări de la dumneavoastră. Cu experiență de peste 25 de ani în industria auto, ştiți bine că degeaba avem şi producem maşini dacă nu avem drumuri.

Domnule ministru, importanța finalizării reabilitării acestui drum este crucială. Infrastructura rutieră trebuie să fie într-o stare bună pentru a asigura fluxul de transport. Nu trebuie uitat că pe DN73 sunt transportate şi maşinile produse la Uzina Dacia - Renault de la Mioveni, companie care produce peste 20% din exporturile României şi aproape 4% din PIB şi care solicită de ani buni infrastructură rutieră la standarde europene şi construcția autostrăzii Piteşti-Sibiu.

Domnule ministru, iarna nu-i ca vara.

În curând va ninge, iar precipitațiile şi temperaturile scăzute vor face dificilă continuarea lucrărilor. În tot acest timp, şoferii şi economia au de suferit. Sunt nu mai puțin de 7 semafoare la care conducătorii auto trebuie să stea în trafic pentru că în zonele respective sunt începute lucrări la poduri ori de altă natură.

Duminică, 2 octombrie 2016, la podul semaforizat de la Stâlpeni a avut loc un accident în care au fost implicați mai mulți motociclişti. Traficul pe unul dintre cele mai circulate drumuri din Argeş a fost astfel blocat aproape o oră.

Domnule ministru, iarna nu-i ca vara.

Viețile oamenilor sunt puse în pericol pe DN73, iar şantierul este blocat. Aşa cum spuneam şi în interpelare, argeşenii – şi nu numai – au aşteptat ani la rând ca Drumul Național 73 Piteşti-Câmpulung Muscel-Braşov să fie reabilitat. S-au bucurat foarte mult când Parlamentul a alocat banii şi Guvernul Ponta, prin C.N.A.D.N.R., a început execuția lucrării.

În ultimele luni, lucrările au stagnat, iar de suferit suferă conducătorii auto care sunt nevoiți să circule pe acest drum național. Ştim că s-au făcut expertize care au arătat că unele lucrări necesită fonduri mari mari decât cele alocate; ştim că sunt suprafețe suplimentare de expropriat; că e nevoie de un nou aviz de mediu; că sunt probleme legate de prețurile materialelor. Dar ştim că trebuie făcute eforturi ca aceste probleme să fie rezolvate cât mai curând posibil.

De ce nu s-a făcut nimic să nu se ajungă în iarnă? De ce aceste probleme nu au fost rezolvate din timp? Cine va răspunde pentru traficul de coşmar de pe DN73 în perioada de iarnă şi, Doamne fereşte, de eventualele accidente care se vor produce pe acesta? Cine răspunde pentru întârzieri şi cum? Oare chiar nu se poate duce la bun sfârşit o investiție începută cu multe eforturi? Sau nu se vrea?

Domnule ministru Sorin Buşe, vă invit cât mai urgent în Argeş. Vă rog să veniți să vedeți realitatea de pe DN73. Aş fi onorată să renunțați la şofer şi să conduceți un Duster de la Piteşti la Câmpulung Muscel, să testați dumneavoastră înşivă condițiile şi durata. Şi, ca un om care lucrați de peste 25 de ani în industria auto, să ne concentrăm urgent pe soluție!

Vă mulțumesc!

DEPUTAT DE MIOVENI AL PSD ARGEŞ
SIMONA BUCURA OPRESCU

OAMENI DIN CULTURA ROMANEASCĂ - SIMION MEHEDINŢI

Zilele trecute, am avut un dialog cu un bun prieten din SOVEJA – prof. IULIAN ALBU. Mă bucur nespus de această prietenie. Acest minunat OM, nonagenar, mi-a spus că-i foarte ocupat cu pregătirea comemorării marelui sovejan SIMION MEHEDINȚI. Simpozion ajuns la Ediția a XXVI –a. Căutând în biblioteca personală, am dat de un manual intitulat ,,ROMÂNIA –pentru clasa III Secundară" – Ediția VIII-a , a marelui SIMION MEHEDINȚI – editată în 1929. Era ROMÂNIA MARE. Aşa că , am considerat ,,necesar" să ne reamintim cu drag de marele profesor. SIMION MEHEDINȚI, născut în frumoasa noastră localitate, stațiunea SOVEJA , la 19 Oct. 1868, unde găsim cel mai curat şi nepoluat aer , s-a format la Şcoala lui TITU MAIORESCU, apoi urmează studiile în Franța şi Germania. În anul 1899 îşi dă teza de doctorat la LEIPZIG. Dragostea de țară îl readuce la glia strămoşească şi-l găsim profesor la Universitatea BUCUREŞTI, unde înființează prima Catedră de Geografie din România. Este membru al Academiei Române din 1915. Soveja, a avut şi are atâtea comori , pe care ni le redă minunat fam. ALBU în ,,Monografia Comunei Soveja", încât nu se poate să nu te îndrăgosteşti iremediabil de aceste locuri.

„Soveja – duios şi adânc cuvânt!

Întoarceți-vă oriunde veți fi, cu ochii spre acest pământ, pe care de mai bine de două mii de ani au trăit, au muncit, au luptat şi au murit părinții noştri...

Ridicați-i în sufletele voastre un altar de veşnică dragoste!"

Simion Mehedinți

Iată ce spune Simion Mehedinți despre poporul său la inceputul secolului XX: ,,Ceeace e caracteristic pentru Români este unitatea limbii lor. Pe când în Franța, Germania, şi alte State, locuitorii din unele colțuri ale țării se înțeleg cu greu sau chiar deloc cu alții din altă margine, Românii, ori de unde ar fi, vorbesc aceiaşi limbă.",,Arta țăranului arată de asemenea multă cumpătare şi gust, iar Miorița e o podoabă cum nu se mai găseşte la nici un neam de pe fața pământului". ,,P-un picior de plai, / Pe-o gură de rai"....La bătrânețe, când vederea nu-l mai ajuta, dicta gândurile, nepoatei sale Simiona Aslan –Mehedinți şi-i spunea: ,,plec liniştit că las ceva din mine prin tine". Simion Mehedinți a trăit într-o perioadă bună , dar, a prins şi o perioadă foarte grea cu multe frământări sociale. În anul 1957, întorcându-se în casa lui, găsind biblioteca goală, a spus: ,,cărțile nu mai există, biblioteca nu o mai am. Fără bibliotecă, văd casa ca pe o casă fără acoperiş".

Trece în nemurire la 14 Decembrie 1962. Iertați-mă, dar numai cei ce nu cunosc ,,tainele" unei biblioteci, pot arunca în foc nestematele existente acolo.

NUŞA CANTEMIR

„Comunismul” este doar o teorie politică „inventată”de nemţi şi englezi şi nu de români

DE CE NE-AR FI FRICĂ DE STÂNGA?

Românii niciodată nu au fost de dreapta...ci de stânga

Ştiu, este poate prea devreme din punct de vedere istoric să vorbim în termeni realişti despre stânga politică. Sunt prea aproape de noi amintiri neplăcute din epoca în care oameni nevolnici, ignoranţi şi tocmai de aceea avizi de putere au vulgarizat şi barbarizat un sistem care, politic, este cel mai vechi sistem, făcându-l a fi orice altceva dar deloc o stângă, nu neapărat modernă dar nici măcar primitivă (în sensul de început). Şi totuşi, nu mă pot convinge, în primul rând eu pe mine însumi, să nu vorbesc, să nu scriu despre ceea ce, îmi place să cred, va fi doctrina şi a viitorului omenirii. Şi aceasta nu poate fi altceva decât stânga spectrului politic. Am mai scris-o şi cu alte ocazii, o fac şi în deschiderea acestui eseu mizantropic: ca definiţie profană, spectrul politic este o clasificare a poziţiilor politice, şi este asemănător unei axe imaginare, care se extinde la stânga şi la dreapta unui centru politic. Poziţiile apropiate de centru, cele mai moderate, poartă denumirile de centru-stânga şi, respectiv, centru-dreapta, aşa cum, de altfel, s-au intitulat şi actualele forţe politice româneşti ce s-au grupat în recent câştigătorul jucător politic electoral, numitul USL (Uniunea Social-Liberală). În mod tradiţional, stânga include social democraţia şi socialismul şi, cu cât ne deplasăm spre stânga, intrăm în sfera comunismului şi, după unii autori, chiar spre anarhism. În ce mă priveşte, şi cum probabil va reieşi din cele ce urmează, comunismul ca doctrină nu ar trebui, sub nicio formă, inclus spre extrema stângă ci spre o stângă apoteotică, de unde şi unele aprecieri de utopie. Utopie care poate fi interpretată ca atare, de ce nu, şi din cauza unor imposibilităţi de moment de a străpunge unele preconcepţii impuse fie de prea larga popularizare ineptă a unor forme neizbutite şi construite forţat în a doua jumătate a secolului XX, fie din neputinţa imaginării unor concepţii generalizante de viitor, din lipsa modelelor şi al mijloacelor de exemplificare. Totodată, dreapta include liberalismul, monarhismul, conservatorismul, naţionalismul şi, către extremă, fascismul. De altfel, istoricul britanic Eric Hobsbawm scria cu câtiva ani în urmă că: „Noi cei de stânga, trebuie să ţinem mereu seama că nu suntem nişte ultimi veniţi, ci cea mai veche mişcare existenta în Europa [care militează] pentru îmbunatăţirea vieţii omului simplu, a maselor. De aici provin mândria şi forţa noastră“. Dacă nu vă par prea cutezător, ca să nu spun „obraznic”, aş avansa ideea că stânga este mai veche de Republica lui Platon (altfel n-ar fi avut surse de inspiraţie anticul filozof) din care, cum am mai afirmat-o, s-a inspirat însuşi Iisus Hristos, fie el considerat personaj istoric, fie el considerat existenţă divină ca Fiu al lui Dumnezeu. Stânga, trebuie spus şi accentuat, are în centrul preocupărilor sale apărarea drepturilor omului simplu, justiţia socială, egalitatea (nu numai de şanse, ci şi în drepturi), nediscriminarea oamenilor după rasă, naţionalitate sau sex. Ea este expresia politică a iubirii aproapelui, adică sensibilitate pentru suferinţele şi aspiraţiile celorlalţi. Ader cu toată convingerea la concepţiile potrivit cărora „stânga nu îşi vede împlinite idealurile decât într-o societate democratică”, în care consultarea electorală are ca scop aflarea cerinţelor populaţiei. Cucerirea puterii este, pe cale de consecinţă, calea prin care aspiraţiile stângii, amintite deja mai sus, pot fi transpuse in viaţa de cei aleşi în alegeri. Pentru a veni la zilele apropiate nouă o spunem cu o anume contrarietate că, pornit ca o mişcare radicală de stânga cu ţeluri generoase, comunismul a degenerat în URSS (iar după acest model, impus şi în alte ţări), şi a ajuns un regim opresiv ce a refuzat acordarea libertăţilor individuale şi colective, fapt care s-a intors impotriva idealurilor declarate ale mişcării şi a fost în cele din urmă respins de subiecţi, nimeni alţii decât popoarele transformate în cobai la scara unu la unu. Astăzi, chiar şi partide de stânga ce şi-au menţinut denumirea de comuniste, au evoluat mult, recunoscând virtuţile economiei de piaţa (partidul comunist chinez în cazul particular cel mai performant) sau ale parlamentarismului democratic (cu exemplificare în partidele comuniste francez şi ceh). Iată aşadar că nu avem nici un, dar absolut nici un motiv pentru a ne teme de stânga spectrului politic. Din potrivă, nu numai că îndrăznesc, dar chiar cutez să spun că este sensul din spectru spre care trebuie să ne îndreptăm cu mai multă încredere atenţia.

Stânga politică, curent şi doctrină pentru dreptate socială

A fi de stânga înseamnă, între altele, „opoziţie faţă de concepţia dreptei de făurire a unei societăţi în care economicul să domine politicul, adică satisfacerea cu prioritate a cerinţelor păturii celei mai avantajate a populaţiei, un liberalism economic neîngrădit, un elitism dispreţuitor al vulgului, individualism exacerbat ce urmăreşte restrângerea rolului statului la poliţie, justiţie şi armată”. Stânga contemporană, cu nimic diferită de stânga clasică, dacă-mi este permisă o astfel de formulare, este împotriva diminuării rolului statului dincolo de o anumită limită, dar totodată şi împotriva exagerării rolului acestuia, aşa cum ar dori unii populişti ce vor şi-şi doresc un stat autoritar, cu un şef atotputernic, capabil să îngrădească exprimarea opiniilor adversarilor politici. (Acestea sunt sechelele imprimate în conştiinţele unor activişti politici ai comunismului leninist-stalinist şi transmise printr-o insidioasă diseminare în conştiinţele mai tinere şi ne-formate, ne-maturizate încă politic în anii de după 1989). Ideile şi idealurile stângii ţin de căutarea neîncetată, de scotocirea uneori în necunoscut a omului după o stare mai bună, pentru sine şi pentru comunitatea din care face parte. Pentru aceasta însă este nevoie de un dublu compromis : pe de o parte, între capitalul pus la dispoziţie de patronat (fie el privat, fie el de stat-colectivist) şi munca oferită de salariaţi, iar pe de altă parte între statul ce legiferează şi menţine ordinea socială şi piaţa ce stimulează eficienţa individului. Abandonarea totală de către stat a pârghiilor economice nu este, după părerea subsemnatului, o cale a stângii. Şi că aşa stau lucrurile o demonstrează cu claritate nefericirea de azi a poporului român care, pornind cu mari speranţe după avenimentele din decembrie 1989, se vede acum la poarta erei capitalismului sălbatec în care discrepanţa dintre cei puţini îmbogăţiţi (numai Dumnezeu ştie prin ce metode şi pe ce căi) şi marea masă a populaţiei aruncată spre pauperizare şi lumpenism. Prăpastia care s-a căscat între aceste două categorii sociale se adânceşte continuu şi, dacă nu apare un stat puternic de stânga, nu este exclus ca teoria marxistă a exploziilor sociale provocată de acumulările cantitative să se confirme. Introducerea, încă de la primul guvern postdecembrist, cel al lui Petre Roman, a ideii că statul este un prost administrator s-a dovedit şi continuă să se dovedească un faliment nu numai economic dar şi, poate cel mai pregnant, social. Pornind de la această teorie (provocată fie din interes indus sau „sponsorizat”, fie din ignoranţă politică şi doctrinară) s-a ajuns ca toate acumulările societăţii de până la 22 decembrie 1989 să fie transformate în surse de îmbogăţire privată, pe de o parte şi premize ale deteriorării vieţii majorităţii societăţii româneşti, luată ca ansamblu, pe de cealaltă parte. În altă ordine de idei nu trebuie neglijat nici adevărul obiectiv că stânga a fost şi este neconformistă, fidelă unor principii, dar totodată critică faţă de modul lor de aplicare. Şi aceasta pentru că stânga crede în progres, crede în libertatea de expresie şi în egalitatea reală a cetăţenilor, se opune promovării unui capitalism sălbatic, se ridică împotriva nedreptăţilor unei societăţi imperfecte. Astfel şi numai astfel se poate explică faptul că ideile stângii au fost îmbrăţişate, în diverse etape temporale, de mulţi intelectuali din întreaga lume printre care, iată, câteva personalităţi laureate ale premiului Nobel precum Albert Einstein, Romain Rolland, Anatole France, George Bernard Shaw, Jean-Paul Sartre, Pablo Neruda, Gabriel Garcia Marquez ş.a., ş.a.Omul de stânga este convins că cea mai mare parte a inegalităţilor care îl şochează şi îl revoltă sunt sociale, aşadar subiective şi deci eliminabile. Tocmai în asta întrevăd eu superioritatea stângii, capabilă de dreptate socială şi justă repartiţie a bogăţiei materiale, în contra-faţă cu dreapta care este stăpânită de egoism social şi care, de aceea, consideră că inegalităţile în societate ţin de însăşi natura omului şi e zadarnic a încerca eliminarea lor. Şi chiar mai mult, pentru a se justifica, dreapta avansează ideea că motorul dezvoltării sunt tocmai inegalităţile sociale şi de posesie, de proprietate asupra mijloacelor de producţie, dovedindu-se astfel incapabilă să vadă în aceasta nu motor de dezvoltare ci susră permanentă de contradicţii sociale. Stânga modernă îşi adaptează tactica la noile condiţii istorice, motiv pentru care mesajul stângii continuă să aibă forţă de atracţie. Economia de piaţă, singura alternativă în noile condiţii, trebuie să îmbine – în viziunea stângii – principiul libertăţii de acţiune, al relaţiilor de schimb pe piaţă cu restricţiile ce decurg din egalitatea socială. Tradiţional, stânga a fost şi a rămas internaţionalistă, înţelegând prin asta solidaritatea mondială a celor ce muncesc şi opoziţia fermă faţă de naţionalismul fundamentalist. Totodata, însă, a fi de stânga astăzi este şi o dovadă de patriotism, căci omul de stânga îşi iubeşte ţara şi doreşte propăşirea ei. În aplicarea principiului solidarităţii sociale, stânga susţine de regulă lupta sindicatelor pentru apărarea drepturilor muncitorilor. Stânga modernă a încetat însă să fie exponenta politică a sindicalismului, eliminând concepţia primitivă de fraternitate între relaţiile de muncă, proprietatea asupra mijloacelor de producţie şi sistemul de repartiţie egalitaristă. Stânga modernă, aidoma concepţiilor iniţiale ale stângii istorice, a aruncat peste bord concepţia de „curea de transmisie” între muncă şi capital, între social şi politic pe care, în concepţia leninist-stalinistă trebuia să îl joace sindicatele. În mod obiectiv, odată ajuns la putere, un guvern de stânga poate adopta, pe termen scurt, decizii care, urmărind interese globale şi conducând la creşterea generală a economiei, riscă sa fie contestate de sindicate şi astfel se pot crea mecanismele de corecţie şi se pot imagina căile de perspectivă nu neapărat către o pace socială, ci spre progres politic şi, implicit, social. Pentru atenuarea urmărilor dureroase ale şomajului, stânga militează pentru îmbunătăţirea asistenţei medicale a forţei de muncă şi pentru creşterea nivelului de educaţie a personalului productiv, astfel încât el să se poată adapta cu uşurinţă progreselor tehnologice în continuă mişcare. Considerând dreptatea socială ca pe un bun general, stânga a fost dintru început şi este şi în epoca modernă un apărător al drepturilor femeilor şi al celor din lumea ţărănească. Stânga a militat pentru şi susţine emanciparea femeilor şi recunoaşterea drepturilor lor egale în societate. Stânga este în mod natural adevăratul susţinator al intereselor ţărănimii şi este singura forţa politică ce susţine sporirea eficienţei procesului agricol de pro-

ducție prin crearea de cooperative țărănesti (modelul nu este neapărat ci chiar deloc un apanaj al societății comuniste pe model sovietic; antebelic, modelul cooperatist a fost inițiat de fruntaşul țărănist de stânga Ion Mihalache). Stânga nu a fost şi nu poate fi adeptul şi se înțelege că nu va putea sprijini, sub nici o formă, reconstituirea marilor latifundii.

Stânga şi pacea socială

Din altă perspectivă de analiză şi de explicare a caracterului său politic, stânga este principial contra războiului. Nu trebuie înțeles din aceasta că stânga ar fi pacifistă. Intr-o lume cu focare de tensiune periculoase, omul politic de stânga acordă, în mod firesc, preferință soluțiilor de rezolvare prin tratative a conflictelor, iar nu prin exercitarea forței, fără a absolutiza această cale. Totodată, stânga se opune încercărilor de rescriere tendențioasă a istoriei, banalizând fascismul şi satanizând forțat comunismul, numai în scopul atingerii unor țeluri politice imediate sau a unor interese oculte. Naționalismul stângii este un naționalism obiectiv, pornind de la realitățile existente şi istorice, respectând obiceiurile, tradițiile şi religia moştenite. A vorbi despre ce deosebeşte stânga modernă de stânga dogmatică, trebuie plecat de la faptul că sistemul capitalist actual este diferit de cel din secolul al XIX-lea şi chiar de la inceputul şi prima jumătate a secolului al XX-lea. Capitalismul modern şi contemporan posedă un amplu sector de servicii publice ; el nu mai ignoră privațiunile unur largi pături sociale, deoarece sufragiul universal obligă la menajarea viitorilor alegători; principiile drepturilor omului, izvorâte din revoluția franceză, au fost adoptate după al doilea război mondial de ONU şi călauzesc astăzi deciziile oamenilor politici ; proprietatea privată, deşi sacrosanctă, în aceste condiții nu mai duce la abuzuri, ea fiind echilibrată de o serie de alte drepturi şi indatoriri sociale. Transformarea capitalismului a avut loc, este un fapt istoric recunoscut, atât sub presiunea mişcărilor muncitoreşti şi a criticii socialiste, cât şi ca strategie preventivă a statului burghez ce urmărea desprinderea unei părți a clasei muncitoare de mişcările revoluționare prin îmbunatățirea sectorială a condițiilor de trai. Această imagine, chiar dacă pare idilică, nu justifică sub nicio formă dispariția stângi, ci din potrivă, având în vedere că societatea este permanent supusă unei erodări treptate din interior, în primul rând printr-o sporire a prăpastiei, niciodată nivelată, dintre bogați şi săraci, dintre muncă şi capital. De aceea, unul dintre principiile de bază ale societății moderne este cel al egalității de drepturi între toți cetățenii. Urmare a dorințelor individuale, niciodată egalitariste, acest principiu este fie contestat fie înlocuit cu cel al echității, al egalității de şanse. În încheiere simt că mai trebuie spus că viața, cu suişurile şi coborâşurile ei, cu binefacerile şi mai ales cu vicisitudinile ce o însoțesc, a demonstrat şi nu încetează să demonstreze că omul nu capătă valoare şi nu simte aprecierea pe care societatea, oricât de libertionă sau de constrictivă ar fi, i-o acordă decât într-o organizare statală dominată de concepțiile din stânga spectrului politic, fie şi numai din rațiunea că oricând în istoria trecută, ca şi în prezent caracterul social în aprecierea unor colectivități îl dă, îndeobşte, majoritatea, iar majoritatea este peste tot azi şi în viitor în deficit de resurse. Posesorii binefacerilor materiale şi ai oricărui sistem de repartioție se află şi se vor afla întotdeauna în minoritate şi incapabili de înțelegere a necesității echilibrului social şi deci al egalității de şanse. Întoarcerea spre ocultism şi spre obscurantismul religios al îmbrățişării binelui din viața de apoi nu mai este posibilă, lumea aflându-se acum într-un uriaş dezechilibru în ceea ce priveşte cunoaşterea, emanciparea şi progresul tehnologic. Pe arii teritoriale mari societatea de consum este preponderentă constituind, în condițiile de azi ale sistemelor informaționale, al libertății de mişcare a persoanei şi al ideilor, puncte puternice de atracție dinspre lumea săracă şi majoritară, ceea ce conduce la acumularea şi la concentrarea unor forme încă insuficient cunoscute şi stăpânite de frustrări şi germeni ai stocării de insatisfacții şi de speranțe neechilibrate, necompensate, capabile oricând de amorsare a unor mişcări critice ce pot provoca explozia socială cu acoperire pe arii posibil mondiale. Pavăză a unor asemenea scenarii nu poate fi, în mod obiectiv, decât doctrina de stânga a spectrului politic universal. Aferim nu ca pe un postulat ci ca pe o constatrea de logică socială obiectivă.

VICTOR VERNESCU

REDACȚIA REFLECTOR ARGEŞEAN
Strada Tg. din Vale nr. 23, Piteşti, Argeş
(în localul cooperației)
Relații la:
- *Mobil: 0741-335962; 0733-390136*
- *Tel: 0348-401072*
- *Fax: 0348/401938*
- *Email: reflector_argesean@yahoo.com*

Români vin alegerile. Treziţi-vă!

VOTEAZĂ CU CINE ŞTII, SĂ ŞTII CU CINE VOTEZI

Dacă votezi stânga ....ai câştigat.....

Este fariseic să spunem că ne apropiem cu paşi repezi de campania electorală pentru alegerea unui nou parlament. Este fariseic pentru că noi suntem de mult în campanie electorală. La noi se intră în campanie imediat după ce se anunță rezultatele finale ale scrutinului anterior. Suntem, aşadar, într-o campanie electorală cu perioadă nedeterminată. Iar campania electorală la noi înseamnă o luptă pe viață şi pe moarte, cu atacuri, directe, dure şi murdare, la persoană cu dorința fermă de a distruge moral şi fizic pe adversarul politic, fără a se ține seama de instrumentul şi/sau de metoda folosite pentru aceasta. De a se mai discuta, în aceste condiții, despre imaginea omului, despre drepturile fundamentale ale acestuia, nici vorbă. Aceste precepte există doar în teorie, nu şi în practică. Iar despre ce vor, ce-şi doresc cei care au introdus buletinul de vot în urnă, hai să fim serioşi, se uită chiar de a doua zi. Interesul este numai unul de grup, nici măcar interes de partid, pentru că, la urma urmei, de ce să nu o spunem deschis, însuşi partidul este o masă amorfă de manevră, aflată în mâna unui grup restrâns de interese.Vorbim adesea despre eşichier politic, despre spectru politic, adică. După cum am mai scris în acest hepdomadar, parcă prin 2012, Spectrul politic este o clasificare a pozițiilor politice, a ideologiilor sau a partidelor politice de-a lungul unei singure dimensiuni. Stânga şi dreapta sunt denumite laturile acestui spectru şi reprezintă o categorisire largă a abordării diverselor probleme politice. Asta înseamnă, continui eu acum, că şi stânga şi dreapta se deosebesc una de alta pe un cod de conduită, pe un grup de principii definite, toate acestea constituind aşa numita doctrină politică. O să-mi spuneți, citind aceste vorbe, că bat câmpii şi, culmea, n-am să vă pot contrazice. Pentru că în lupta lor oarbă şi murdară, acele grupuri de interese de care vorbeam mai sus nu au în bagajul lor de arme şi de muniție idei doctrinare, ci numai scopuri de interese.Ca să mă fac mai clar, vă aduc puțin în domeniul matematic şi voi compara sau asemui spectrul politic cu o axă ce se întinde spre stânga şi spre dreapta unui centru, centru politic în exemplul nostru. Funcție de doctrina fiecăruia, dacă aceasta ar exista, partidele s-ar plasa pe câte o poziție distinctă a acestei axe. Mergând la absurd, extrema stângă şi extrema dreaptă s-ar plasa la extremele acestei axe care, pe principiul unei teorii geometrice, se ating. Dacă ne-am imaginat acest model, atunci ne este foarte uşor să apreciem, în condițiile noastre de azi, că la noi nu mai există decât partide de extremă dreapta şi partide de extremă stânga care se bulucesc pe capetele distincte ale axei spectrului politic. Istoria, şi încă una nu foarte veche încât mulți dintre noi am fost, la diferite vârste, contemporani cu acele vremi, ne-a dovedit că nici o formă de extremă nu a adus decât necazuri şi belele masei populației fiecărei țări şi n-au adus beneficii sustenabile (chit că termenul este mai nou introdus în limbajul nostru comun), nici măcar grupurilor sau grupuscurilor de interese. Aş spune că, vorba lui Lefter Popescu din piesa lui Caragiale, mai degrabă viceversa.Dacă este să mă întrebați pe mine (deşi sfaturi nu-mi face plăcere să dau, dar mărturisiri nu mă jenez să fac), am fost şi sunt un adept al stângii politice. Fac această mărturisire chiar de la început, pentru a lucra mai departe cu sentimentul de sinceritate, spunându-vă că nu voi încerca să manevrez cu vătraiul trăgând spuza spre o anume direcție, pe o anumită poziție. Aşa stând lucrurile, voi marca faptul că, dacă este să ne referim la pretențiile jucătorilor politici de azi de la noi, voi spune că mă alătur acelora care spun că stânga modernă este o parte din domeniul mai vast al stângii politice, care la rândul său este unul din cei doi termeni antitetici, stânga şi dreapta, prin care este desemnată contradicția dintre teoria ideologică şi mişcările în care este scindat domeniul politic, atât în planul practic, al acțiunii, cât şi în cel al teoriei. Teoreticienii şi observatorii avizați din domeniu apreciază că, trăgând învățăminte din prăbuşirea comunismului, stânga modernă este reprezentată în mai toate țările de partide şi de mişcări care fie au abandonat marxismul, fie au păstrat numai părți ale acestuia. În România partidul ce se reclamă de la principiile stângii moderne este partidul social-democrat (PSD), dar mai sunt şi alte câteva mici partide neparlamentare ce au această pretenție. Partidul care se revendică a fi reprezentantul fidel al stângii politice, Partidul Social Democrat trebuie să-şi asume cu hotărâre principiile fundamentale ale doctrinei de stânga şi să aibă forța, prin reprezentanții săi de la vârf, să facă față tutror loviturilor sub centură primite de la adversari care, cum spuneam, nu sunt adversari politici, ci duşmani necruțători.

Dacă votezi dreapta... votezi pentru vânzarea României

Există, la ora actuală şi în atari condiții, la noi, moda de „bon-ton” că este bine şi frumos să ne declarăm a fi de dreapta. Ceea ce mă contrariază mereu este inconştiența ce se ascunde în această modă pentru că, marea majoritate (şi când spun marea majoritate mă duce gândul la cel puțin opt din zece din cei ce se ruşinează să se declare de stânga) regretă imediat după ce a pus votul în urnă şi reintră în grupul mare de nemulțumiți de actele sau de faptele adoptate/întreprinse de cei pe care, votând după modă, au ales dreapta. Dacă este să mă exprim prin fapte, vă voi aduce aminte că în cei douăzecişişapte de ani de la schimbarea orientării de guvernare, stânga a fost unsprezece ani la guvernare, iar dreapta doisprezece ani. Restul de patru ani au aparținut unor guverne de tranziție care s-u „înnobilat” cu aliura de dreapta. Astfel, după un dezastruos guvern Petre Roman (cel care a dat orientarea de desființare a industriei româneşti şi de fărâmițare neproductivă a agriculturii făcând astfel posibil înstrăinarea în masă a pământului arabil şi defrişarea nemiloasă a pădurilor), a venit, ca rezultat al nemulțumirii de masă căreia i-au dat formă şi glas minerii din Valea Jiului, un guvern tehnocrat condus de Teodor Stolojan care a pregătit primele „alegeri libere” în contextul noii Constituții a Românie. Despre rosturile acestor două guverne nu pot afirma decât că au condus, prin cele două lozinci criminale ale lui Petre Roman (prima – „industria românească este un morman de fiare vechi”, iar a doua – „lichidarea c.a.p.-urilor”) la dezastrul ulterior al întregii economii naționale şi au canalizat ideologic şi tehnic transformarea României dintr-o țară independentă, cu piețe proprii în areale bine definite pe glob şi cu forță de muncă bine calificată şi capabilă de mari performanțe în toate domeniile productive, într-o țară cu resurse ce se prelucrează azi numai în străinătate, fără o industrie prelucrătoare, fără piețe proprii şi crunt dependentă de țările dezvoltate din centrul Europei şi de peste Oceanul Atlantic. Seamănă asta cu statutul unei colonii? Întrebarea nu este retorică, ci are un răspuns în opinia mea şi ăsta nu este altul decât Da. După alegerile care au adus în prim plan forțele de stânga, guvernul social-democrat a fost condus de Nicolae Văcăroiu, om cu multă experiență în macroeconomie care a încercat stoparea degringoladei ce se insinua cu violență. Actul de acordare fiecărui salariat, care contribuise la părțile sociale, a câte unui cupon valoric cu care se putea înscrie ca acționar la una din unitățile economice productive din industrie sau agricultură a fost un act de justiție socială şi de protecție a economiei naționale. În ce mă priveşte, m-am orientat spre uzina de medicamente din Bucureşti, crezând că o asemenea industrie nu va muri niciodată şi cunoscând calitatea producției acestei uzine aveam convingerea reuşitei ei în câmpul concurenței. În timpul guvernării Văcăroiu s-au calmat mişcările de stradă şi s-a întocmit strategia de țară prin declarația comisieie Postolache. S-a adoptat atunci direcție de mers a României prin părăsirea blocului de răsărit şi orientarea spre NATO şi UE. La alegerile din 1996 victorioasă a ieşit Convenția Democrată, alianță cu orientare de dreapta (PNȚ-CD, PNL şi PD). În cadrul alianței coeziunea

era identică celeia descrisă minunat de fabulist prin unirea eforturilor divergente ale broaştei, racului şi ştiucii. A fost o luptă internă care pe care, cine poate acumula mai mult pentru propriul aparat (nu susţinători populari), de partea cui să fie cea mai valoroasă acumulare. Rezultatul: schimbarea aproape anuală a primului ministru şi a guvernului, creşterea aberantă a inflaţiei care ajunsese la trei cifre, deschiderea frenetică a vânzării activelor, reorganizările pe bandă rulantă a unităţilor productive cu capital de stat, neantizarea locurilor de muncă şi a valorii salariilor. La finalul guvernării C.D. ţara intrase deja în caruselul datoriilor externe şi încheierea cu un bilanţ puternic negativ şi asta după ce guvernarea Isărescu încercase o oarecare revigorare şi înscrierea spre o tendinţă pozitivă. Următoarea guvernare a fost condusă de social-democraţi prin guvernul Adrian Năstase. În ce mă priveşte, ca cetăţean de rând ce sunt, am simţit pe buzunarul meu prima binefacere: scăderea sănătoasă a inflaţiei, stabilizarea funcţionaării capacităţilor cu capital de stat, creşterea pensiilor (prin acel sistem regulat de recorelări şi indexări trimestriale aşa încât, pot afirma, cu taloanele de pensie pe masă, că în patru ani ai acestei guvernări mi s-a dublat şi ceva peste pensia obţinută în timpul guvernului Radu Vasile.). I se reproşează guvernului Năstase că a vândut petrolul, uitându-se că negocierea cu Banca Mondială s-a făcut în timpul guvernării anterioare şi că verdictul a fost aproape impus, ceea ce l-a făcut pe primul ministru Adrian Năstase să treacă această privatizare prin Parlament. Se uită însă că intrarea în NATO a fost opera acestui guvern care a scuturat uitarea aşternută în timpul guvernării C.D. peste Strategia Postolache şi a încheiat la termen, printr-un tur de forţă, cele peste treizeci de dosare necesare aderării la U.E. de care guvernarea C.D. nici măcar nu s-a apropiat. La finalul ultimului an de guvernare Năstase inflaţia ajunsese deja la o singură cifră (de la trei), iar bilanţul economic a fost constant pozitiv an de an. Următoarea guvernare a fost guvernare de dreapta, prin ieşirea victorioasă din sufragiu a alianţei D.A. (PNL+PDL). Consecvenţi propriilor năravuri, coalizaţii de dreapta s-au destrămat după primul an şi jumătate, rămânând un guvern minoritar condus de Călin Popescu-Tăriceanu, dar susţinut parlamentar de partidul social-democrat. Cu eforturi, acest guvern a reuşit să menţină un drum pozitiv şi cu aplecare, cât de cât, spre interesele masei electoare. Dezastrul a venit după acest guvern, înlocuit de cele patru guverne Boc, care timp de patru ani a fost un fidel executant al tuturor hachiţelor preşedintelui Băsescu, cel care a ridicat improvizaţia şi arbitrariul la rang de lege. Concluzia a fost că economia, câtă mai rămăsese, a fost scoasă la mezat, statutul de colonie la marginea Europei s-a accentuat, iar bilanţurile au coborât puternic sub zero, minuisurile fiind compensate cu împrumuturi înrobitoare despre destinaţia cărora nimeni din masa electoare nu a aflat niciodată. Revenită la guvernare, stânga a reuşit, prin guvernarea Ponta, să redreseze situaţia economică cu toată antipatia primuluui preşedinte neromân al ţării cel care, după dezastrul de la Club Colectiv, nici azi nelămurit ca provenienţă, a ieşit pe ecranele televizoarelor şi, cu zâmbetul pe buze, a răsuflat uşurat să spună, după demisia lui Ponta, că „a trebuit să moară oameni pentru a scăpa de acest guvern”, ferindu-se (de ce oare?) să spună cum s-a produs dezastrul în care au murit oameni. Mă tem că n-a avut bărbăţia să recunoască faptul că n-a fost doar o stupidă întâmplare. Ce a urmat? A fost nomionalizat un guvern „de tehnocraţi” cu coloratură de dreapta şi cu oameni numiţi din afară, venţi, cu premierul în frunte, cu misiune precisă şi anume protejarea capitalului străin şi privatizarea urgentă şi a ultimelor instituţii şi capacităţi cu capital majoritar de stat, chiar dacă ele sunt pe profit. Că acesta este adevărul este înrădăcinat bine în conştiinţa mea şi nu mă poate convinge nimeni de contrariul, fiind, vorba poetului Tăutu, geambaş în ale politichiei. Aşadar, trăgând linie şi adunând, putem spune cu fapte că România a avut de câştigat numai în guvernările de stânga. Nu am aici locul şi mai ales spaţiul să intru în intimitatea argumentelor, pornind de la nevoi şi de la structura socială şi umană a oamenilor din lupta politică. Invit pe cititor să încerce singur un asemenea exerciţiu şi va trage prin propriul raţionament concluzia la care eu am ajuns demult. Cântecele de sirenă către alegător şi injuriile jegoase fără cauză dreaptă adresate adverasarului politic sunt politica dreptei româneşti de azi şi dacă noi, faţă în faţă cu buletinul de vot, în intimitatea cabinei de vot, vom aplica stampila pe candidaţii ei, numai pentru că aşa este de „bon-ton” nu va fi vina lor, a celor ce se bat pentru dreapta, ci a noastră cei care ne-am obişnuit, masochist, să ne creăm motive de a ne văicări. Aşadar, tot ce pot să spun în încheiere, este îndemnul la raţiune. Atenţie la cum ne aşezăm aşternutul pentru că... fiecare va dormi aşa cum ne aşternem.

VICTOR VERNESCU

COMUNICAT DE PRESĂ

SINDICATUL CADRELOR MILITARE DISPONIBILIZATE

Către,
CAMERA DEPUTATILOR
Domnului Presedinte Florin IORDACHE
Domnule Presedinte,

VĂ informăm prin prezenta că modul de aplicare a Legii nr. 223/2015 privind pensiile militare de stat, de către casele de pensii sectoriale ale M.Ap.N., M.A.I. şi S.R.I. este total contrar scopului legii, acela de a lichida discriminarea dintre rezervişti. Astfel:

• s-a trecut la aplicarea unei forme a Art. 40 din OUG 57/2015 deşi aceasta este in dezbatere, in urma solicitării noastre de abrogare la Camera Deputatilor;

• in loc să se producă alinierea rezerviştilor la condiţiile de grad şi funcţie, deţinute de omologii activi sau similar, se iau in calcul elemente anterioare anului 2009;

• se introduc in baza de calcul, retroactiv şi ilegal, elemente din alte legi, care nu au nici o legatură cu pensia militară de stat. Spre exemplificare, se introduce in baza de calcul pensia suplimentară, stabilită ca pensie privata prin contribuţie din solda neta, inca din 1967, ca fiind “altceva decât pensia militară de stat”. De asemenea, contrar legii, şi chiar şi OUG 57/2015 se introduce in baza de calcul, partea suplimentară contributivă, adică drepturile de pensie rezultate din veniturile realizate de rezervişti in calitate de civili angajaţi, după trecerea in rezervă. Până la data de 01 ianuarie 2016, rezerviştii care au lucrat in calitate de civili, au fost obligaţi să declare anual veniturile obţinute şi contribuţiile la pensie, plătite, Casa Nationala de Pensii (CNP) stabilind, tot anual, adaosul de pensie contributive, la pensia militară. Pentru economie, acestea erau virate de CNP caselor sectoriale de pensii spre a fi trimise odata cu pensiile militare.

Dovada celor de mai sus este faptul că, la indexările din anii trecuţi, rezerviştilor cu pensie militară diminuată le-a fost indexată doar partea civilă.

Deoarece nu toţi rezerviştii au lucrat după trecerea in rezervă, luarea retroactiv şi ilegal in calculul pensiei militare a veniturilor ulterior obţinute face ca “alinierea” celor inca activi, ca civili, la situaţia din 2016 a militarilor activi, să se facă… pe banii lor, fiind astfel discriminaţi faţă de camarazii care nu au lucrat ulterior trecerii in rezervă şi faţă de cei care trec in rezerva astăzi.

Pe cale de consecinţă, vă supunem atenţiei următoarele intrebări, al căror răspuns il aşteaptă toţi rezerviştii:

1. când va fi abrogat Art. 40 din OUG 57/2015, adică o intreagă ordonanţă in 30 de articole, privind pensiile militare de stat, strecurată in mod abuziv intr-o OUG care stabilea salarizarea civililor pe 2016?

2. cum işi permit structurile financiare şi juridice ale M.Ap.N., M.A.I. şi S.R.I. să incalce şi Legea nr. 223/2015 şi reglementările ulterioare, interpretand in mod discriminatoriu nişte prevederi cât se poate de clare?

Solicităm răspuns, declanşarea unei anchete, sancţionarea vinovaţilor şi reglementarea de urgenţă a situaţiei. In caz contrar, vom fi obligaţi să ne adresăm instanţelor competente şi să luăm in calcul eventualitatea, deloc de dorit şi extrem de periculoasă in contextul actual, a ieşirii in stradă.

CU MULŢUMIRI ANTICIPATE,
PRESEDINTELE S.C.M.D.,
COL. (R) DR. MIRCEA DOGARU

Lorena Toma s-a întrecut pe sine însăşi

CASA DE CULTURĂ BASCOV „GALA – VIITOR PENTRU FOLCOR"

„Noi suntem români, aici la Bascov vrem să trăim"!

Nu ştiu ce viziune o fi avut primarul Gheorghe Stancu atunci când s-a străduit să obbțină fonduri pentru construirea în centrul localității a unui important edificiu cultural care se deosebeşte esențial de celelalte construcții existente. Cert este că acum, acest edificiu a început să dea „roadele unei culturi de excepție". Tot aşa este de sigur faptul că aşa cum spune proverbul românesc „omul potrivit la locul potrivit", acest lucru dovedeşte inspirația primarului când a stabilit ca în funcția de director al acestui edificiu să fie numită prin concurs tânăra domnişoară Lorena Toma, pentru a „păstori" acest important edificiu care poartă numele „Casa de cultură Adriana Trandafir". Trebuie să recunosc faptul că de o bună perioadă de timp, deşi nu o cunoşteam personal, am privit cu suspiciune activitatea Lorenei Toma. Probabil, tinerețea sau lipsa unei cunoaşteri mai aprofundate legată de masivitatea construcției acestui centru de cultură, să mă fi determinat să am unele îndoieli. În schimb, atunci când în data de 20.10.2015, primind invitația destoinicului viceprimar Nedelea de a fi prezent la vizionarea spectacolului purtând un titlu care mă incita la meditație, aşa probabil la plesneală, cu cca. 10 minute înainte de începerea programului, am păşit la primul etaj, unde este Amfiteatrul Sălii de Spectacole. Deşi am păşit cu stângul, pentru că în toată comuna se oprise curentul electric, domnul viceprimar îmi rezervase şi mie un loc în primul rând, probabil pentru a vedea un lucru cultural care mă va impresiona mai târziu. Modest, cum îmi este stilul, am mulțumit domnului viceprimar, pentru ca mirarea mea să capete dimensiuni, văzând impresionantul decor de pe scenă, care într-adevăr era parcă rupt din satul românesc tradițional. Nu a lipsit casa românească cu prispa tradițională, iar scena era încadrată perfect, în două copii ale fântânii tradiționale româneşti cu lanț şi „ciutură". Alături de fântâna dătătoare de viață, străjuiau două portrete, unul de fată şi unul de băiat, îmbrăcate în frunoase straie bascovene, de parcă i-ar fi îmbiat pe cei 2-3 sute de spectatori să vizioneze un spectacol unic, chiar în peisajul celor peste 3200 de comune din România. Spun acest lucru, pentru că nu am mai văzut o asemenea scenă, în nicio localitate din Argeş, unde, spre regretul meu, căminele culturale au devenit nu locuri de promovare a culturii, ci locuri de nunți, botezuri transformate uneori în adevărate chiolhanuri care nu au nicio legătură cu activitatea culturală.

Gala „Viitor pentru folclor“ - ediţia I 20 octombrie 2016

Iată o zi care merită să fie reţinută pentru posteritatea bascovenilor, zi în care spectacolul prezentat pe scenă este dedicat existenţei satului românesc şi implicit tradiţiilor şi folclorului care la români este deosebit de bogat. Acest lucru dovedeşte faptul că satul românesc are viitor, iar toate încercările de „supermodernitate” impuse din afara graniţelor ţării, pentru ca satul românesc să fie acelaşi ca în America, Germania, Anglia, etc..., cu alte cuvinte, satul românesc să se piardă alături de pierderea Ţării Româneşti. Acest lucru a fost posibil datorită primarului Gheorghe Stancu, care a înţeles esenţialul, păstrând tradiţia la bascoveni acasă. Lorena Toma, în schimb, în această zi, a „deschis cortina” pentru viitor folclorului tradiţional autentic bascovean. După ce am „savurat” peisajul satului românesc transpus pe scena Casei de cultură Bascov, am avut prilejul să fiu trezit din melancolia satului de aplauzele spectatorilor la apariţia reprezentantului bisericii ortodoxe române, de care bascovenii sunt ataşaţi spiritual până la devotament, în persoana episcopului Argeşului şi Muscelului, Înalt Prea Sfântul Episcop Calinic, care străjuieşte cu devotament şi pentru posteritate, osemintele milenare ale primelor capitale ale Ţării Româneşti de la Curtea de Argeş şi Câmpulung. Sfinţia Sa, era însoţit de un sobor de preoţi şi călugări, iar alături de domnia sa, s-a aflat şi preşedintele Consiliului Judeţean, noul ales, doctorul Manu. S-a stins lumina. S-au aprins reflectoarele, şi din marginea scenei şi-au făcut apariţia cei doi frumoşi prezentatori care ne vor însoţi timp de peste 4 ore, ghidându-ne în desfăşurarea programului. De la început, au ţinut să precizeze faptul că întregul acest program a fost posibil datorită importantului post de televiziune TRINITAS, care prin întreaga sa existenţă, s-a dedicat promovării religiei majoritare româneşti, ortodoxia şi implicit, a tradiţiilor româneşti care se identifică una cu alta. Mai mult decât atât, duminică, 24 octombrie 2016, întreaga gală va fi transmisă la acest post de televiziune. După tradiţionalele „bineţe” pe care prezentatorii le-au dat spectatorilor şi invitaţiilor, cortina s-a deschis, în acordurile importantei orchestre populare „Doina Bascovului”, avându-l ca dirijor pe Cătălin Iancu a cărui „stea artistică” a început să strălucească tot mai mult, aici, la Bascov, iar viitorul său va fi probabil alături de marele maestru dirijor Bot Gros. După o scurtă parodie muzicală românească în care s-a detaşat tânărul ţambalist al orchestrei, care în final a demonstrat o adevărată virtuozitate a instrumentului românesc numit ţambal. În numărul de faţă, vom trece doar scurte titluri privind „originile” folcloriştilor români, amintind în acest sens, originalitatea acestei gale, prin faptul că, s-au prezentat câteva zone folclorice tradiţionale româneşti, atât prin muzică cât şi prin port. Este vorba de: zona Oltenia, Ardealul, Banatul, Muntenia, Maramureş şi Moldova. Această organizare teritorială reprezintă o altă abordare mai democratică a galei, având în vedere faptul că la alte gale se ţinea cont în primul rând de numele cântăreţului şi nu de locul de unde aparţinea folclorul. Spaţiul în acest număr nu ne permite să facem întregul desfăşurător care va avea loc în numărul viitor.

D. BOŢILĂ

(continuare în pagina 24)

O iniţiativă demnă de urmat a tutror primarilor argeşeni

SOCIETATEA CULTURALĂ „ROVINE“, COMUNA SUSENI, SAT ŢUŢULEŞTI

Comitetul de Inițiativă al Asociației Culturale „Rovine”:
Gl.bg.(ret) dr.ing. Constantin Anton, locuitori şi fiu ai Satului Țuțuleşti
Prof. Ion Alexandru, locuitori şi fiu ai Satului Țuțuleşti
Ec. Gheorghe Pană, locuitori şi fiu ai Satului Țuțuleşti

Asociația culturală „Rovine” este persoană juridică de drept privat, fără scop lucrativ sau patrimonial, independentă, apolitică şi apartinică, care urmăreşte desfăşurarea unor activități în interesul colectivității, având drept scop promovarea valorilor culturale, ştiințifice, religioase, economice şi sportive tradiționale, cu preponderență din Satul Țuțuleşti şi celelalte sate componente ale Comunei Suseni.

Asociația îşi va desfăşura activitatea pe durată nedeterminată şi în conformitate cu legile României şi prevederile prezentului statut.

Asociația culturală „Rovine” îşi propune:

– relevarea, revigorarea şi promovarea specificului civilizației rurale şi a tradițiilor din satul Țuțuleşti;

– evidențierea şi punerea în valoare a contribuției adusă de locuitorii din Țuțuleşti de-a lungul timpului la emanciparea culturală, economică şi socială a satului lor, organizând în acest scop conferințe, simpozioane, serbări, inițiind construirea de monumente şi plăci comemorative, precum şi contribuind la buna conservare a celor existente, în locurile istorice ale satului, amenajând Case memoriale, puncte muzeistice etc.;

Ziua eroilor

– să popularizeze activitatea şi realizările benefice ale unor personalități şi gospodari ai satului, pe plan național şi local şi care s-au remarcat în diverse domenii de activitate;

– să sprijine membrii asociației şi pe alți cetățeni ai satului în vederea efectuării unor documentări, studii sau schimburi de informații referitoare la obiectivele din statut;

– să sprijine, prin intermediul membrilor săi, inițierea unor măsuri de dezvoltare economico-sociale ale satului Țuțuleşti şi, la cerere, şi a celorlalte sate componente ale Comunei Suseni;

– să sprijine administrația locală pentru protejarea monumentelor istorice şi ale naturii, a mediului înconjurător, precum şi inițierea de activități de turism în zonă;

– să încurajeze şi să dezvolte dorința de studiu a tineretului satului încă de pe băncile şcolii primare, printr-o continuă susținere morală şi îndrumare profesională în parteneriat cu conducerea şcolii satului;

– să susțină necesitatea obținerii unor ajutoare materiale pentru elevii merituoşi dar lipsiți de venituri, care doresc să continue studiile în instituții superioare de învățământ;

– să constituie activități de consultare pe domenii culturale;

– să desfăşoare activități cultural-artistice în parteneriat cu unitățile şcolare săteşti şi cadrele didactice ale acestora (serbări, festivități, comemorări etc.);

– să stabilească legături cu personalități de cultură, asociații, fundații sau societăți culturale din alte localități, în scopul organizării de

Adunarea de constituire a Societății Culturale „ROVINE“

manifestări culturale mai ample în Țuțuleşti, prin membrii asociației şi fiii satului;

– să editeze o publicație periodică prin care să se popularizeze activitățile asociației evidențiind principalii realizatori ai acestora;

– să organizeze orice alte manifestări şi aniversări cu specific cultural-educativ.

• Necesitatea acestei asociații rezultă şi din îndemnurile înaintaşilor :

„Istoria țării începe cu istoria satului natal”

(G. Vâlsan, geograf român, fost membru al Academiei Române);

„În peisajul românesc, SATUL a constituit de-a lungul secolelor şi constituie şi azi ca şi în viitor, un adevărat tezaur de viață, păstrător al frumosului port popular, al tradițiilor strămoşeşti din istoria milenară a poporului nostru. El constituie totodată expresia legăturilor strânse ale populației cu natura locurilor şi reprezintă permanența poporului român în spațiul Carpato-Danubian-Pontic. SATUL, această imagine a veşniciei şi echilibrului lumii, nu poate fi iubit, înțeles şi cercetat decât din interiorul lui, din mijlocul celor ce trudesc de veacuri pe moşia străbună”.

(Prof. Diana Dragomirescu – „Introducere la Monografia Suseni, jud. Argeş” 1993), fost locuitor al satului Țuțuleşti. „Cunoscând frumusețea obiceiurilor noastre româneşti, cu horele țărăneşti, strigăturile pline de haz, cunoscând credința neamului nostru, cunoscând satul în care ne-am născut şi ne-am trăit copilăria, adolescența şi bătrânețea, – cunoscând toate acestea, ne putem iubi cu adevărat țara şi neamul, simțindu-ne mândri că suntem Români. Fiecare petic de pământ care a fost stropit cu sânge românesc în decursul veacurilor, fiecare lucru care ne arată câte ceva din trecutul acestui neam de eroi, trebuie să fie cunoscut de toți românii, de la Nistru, Tisa, Dunăre şi Marea Neagră, – iar pe lângă mândria că ne tragem din Daci şi Romani, trebuie să adăugăm azi şi mândria sufletului şi pământului românesc – şi toate aceste bogății trebuie să le facem cunoscute tuturor!” Aceste cuvinte au fost rostite la un început de an şcolar (septembrie 1941) de învățătorul Radu M. Angheloiu, fost locuitor al satului Țuțuleşti.

DUMITRU BOŢILĂ

Sfințirea troiței de la Rovine

BOLILE DE INIMĂ: SIMPTOME SPECIFICE

Generalităţi

Bolile de inimă sunt principala cauză de deces la nivel mondial, acestea curmând viața unui număr mai mare de persoane decât toate tipurile de cancer la un loc. Potrivit medicilor specialişti, numărul mare de decese cauzate de bolile cardiovasculare se află în directă legatură cu necunoaşterea simptomelor specifice acestor afecțiuni. Simptomele bolilor cardiovasculare sunt dificil de identificat deoarece nu sunt întotdeauna evidente şi intense şi variază de la o persoană la alta în funcție de sex. Din această cauză medicii precizează că nu trebuie ignorat niciun semn, chiar dacă se manifestă pe o scurtă perioadă de timp sau poate fi atribuit unei alte afecțiuni. Cunoaşterea simptomelor specifice bolilor de inimă este obligatorie în cazul persoanelor care au trecut de vârsta de 50 ani sa celor expuse factorilor de risc cardiovascular: hipercolesterolemia, hipertensiunea arterială, obezitatea, fumatul, diabetul zaharat sau existența unui istoric familial. Dacă manifestați unul dintre simptomele de mai jos sunați de urgență la 112!

Simptomele bolilor de inimă

1. Anxietatea

Perioada prodromală infarctului miocardic se caracterizează prin manifestarea unei stări de anxietate intensă. Pacienții care au supraviețuit unui infarct miocardic susțin că se simțeau ca şi cum ar aştepta un verdict iminent.

2. Durere în piept (angina pectorala)

Durerile în piept sunt cele mai comune simptome ale infarctului miocardic.

În cazul bolilor de inimă, durerile toracice apar sub stern, puțin către partea stânga; durerea poate fi comparată cu o greutate care apasă pe piept, provocând o senzație de disconfort, de presiune şi de plenitudine. De regulă, femeile se confruntă cu senzația de arsură în piept, iar bărbații cu senzațiile de presiune şi durere în piept. Potrivit medicilor în cardiologie, oamenii asociază durerile toracice cu existența afecțiunilor digestive.

3. Tuse

Tusea persistentă sau respirația şuierătoare pot fi simptome ale insuficienței cardiace, cu toate că apar din cauza acumulării de lichid în plămâni. În anumite cazuri, pacienții s-au confruntat şi cu tuse persistantă şi hemoptizie.

4. Vertij

Infarctul miocardic provoaca vertij şi pierderea conştiinței, astfel, sunt provocate tulburări severe de ritm cardiac, cunoscute sub numele de aritmii.

5. Oboseală

Oboseala neobişnuită se manifestă în perioada prodromală mai ales în cazul femeilor. Dacă nu vă simțiți bine nu lăsați timpul să treacă în defavoarea dvs.

6. Starea de greață şi lipsa poftei de mâncare

Nu sunt puține cazurile când oamenii manifestă stări de greață în perioada prodromala a infarctului miocardic. Totodată, balonarea abdominală şi stările de greață asociate cu insuficiența cardiacă pot interfera cu apetitul alimentar.

7. Durere manifestată în alte părți ale corpului

În caz de infarct miocardic, inițial, durerea se manifestă în piept după care se propagă către umeri, brațe, coate, spate, gât, maxilar sau abdoment. Totodată, există situații când durerea toracică nu se manifestă, ci doar durerile din zonele menționate mai sus. În cazul bărbaților, durerea se manifestă în special la nivelul brațului stâng, iar în cazul femeilor cel mai propabil aceasta va fi resimțită la ambele brațe sau între omoplați.

8. Tulburări de ritm cardiac şi frecvența cardiacă

Potrivit medicilor specialişti, apariția ocazională a tulburărilor de ritm cardiac nu reprezintă un motiv de îngrijorarea pentru sănătate, dar dacă pe lângă aceste tulburari apar şi alte simptome, precum: slăbiciune, vertij, dificultăți de respirație atunci pacientul se poate confrunta cu un infarct miocardic sau cu insuficiență cardiacă. Netratate, aritmiile pot cauza accident vascular cerebral sau moarte subită.

9. Dispnee

Persoanele care se simt obosite, epuizate după un efort de intensitate minimă, ar putea suferi de o afecțiune pulmonară, precum astmul bronşic, bronhopneumopatia cronica obstructivă; însă, dispneea este simptom şi pentru infarctul miocardic sau insuficiența cardiacă. Frecvent, în timpul unui infarct miocardic dificultatea de respirație este însoțită de dureri în piept.

10. Transpirația

Traspirația rece este unul dintre cele mai comune simptome ale infarctului miocardic. Aceasta apare chiar şi atunci când organismul este relaxat şi se află în stare de repaus.

11. Inflamații

Insuficiența cardiacă cauzează retenția lichidului în organism, fapt care conduce la apariția inflamațiilor la nivelul picioarelor, gleznelor, mâinilor sau abdomenului, precum şi la creşterea bruscă în greutate şi, uneori, la pierderea poftei de mâncare.

12. Slăbiciune

În perioada prodromală a unui infarct miocardic, pacienții se confruntă cu o stare de slăbiciune severă şi inexplicabilă. Potrivit pacienților, în zilele respective nu aveau forța necesara pentru a ține în mână o foaie de hârtie.

13. Palpitații

Indică existența unei tulburari de ritm cardiac; acestea pot să însoțească un efort mare, o emoție sau un bufeu de angoasă.

LIPSA FIERULUI DIN ORGANISM ŞI EFECTELE SALE NOCIVE

Deficiența de fier duce la scăderea nivelului hemoglobinei şi astfel apare anemia feriprivă. Fierul este vital globulelor roşii. Iar atunci când organismul se confruntă cu o cantitate mai mică de fier decât necesarul apar stările de oboseală, de leşin, amețelile, simți că nu mai poți respira cum trebuie etc. Transportul oxigenului are de suferit aşa că inima poate începe să bată neregulat. Lipsa de fier poate avea mai multe explicații, în funcție de cauzele care o provoacă. Există trei mari cauze care duc la apariția anemiei feriprive. Dacă alimentația este una corespunzătoare şi totuşi nivelul de fier este mic, înseamnă că organismul suferă de un deficit de absorbție. Asta se întâmplă atunci când există o anumită afecțiune care interferează cu asimilarea fierului. Carența de fier poate fi rezultatul unei diete alimentare sărace în vitamine şi minerale, în special fier. Cei care urmează cure de slăbire sau mănâncă ce apucă de la fast-food-uri ori magazine de la colț de stradă se supun riscului de a deveni anemici. Mămicile au un rol determinant căci ele îşi pot influența şi mai ales hrăni aşa cum trebuie copiii, vârsta la care necesarul de fier este mare. Un studiu efectuat de Societatea Română de Pediatrie a constatat că 40% dintre copiii cu vârste cuprinse între 3 şi 6 ani prezintă carențe de fier. Este cunoscut faptul că mulți copii nu agreează carnea în mâncare şi poate aceasta este una dintre cauze. Menționez că cea mai bună sursă de fier este carnea. Din produsele de origine animală atât copiii cât si noi absorbim mai bine fierul decât din legume şi fructe. Unii copii se nasc direct cu această deficiență de fier şi atunci la ei este necesar un regim alimentar riguros şi o foarte bună monitorizare. Mare atenție trebuie să acorde şi femeile însărcinate sau cele aflate la menstruație. O cauză notabilă, poate chiar cea mai importantă, care are drept urmare anemia feriprivă este reprezentată de sângerări. Aici, în mod evident, orice femeie se va gândi la menstruație. Însă nu ne limităm doar la atât. Există şi alte tipuri de sângerări care pot afecta absorbția de fier, atât la femei cât şi la bărbați. Sunt sângerări gastro-intestinale, nazale, cele provocate de hemoroizi, hemoragii uterine, cele prezente la persoanele care suferă de anumite forme de cancer, etc. Şi cei care fac adesea uz de aspirine pot avea hemoragii digestive.

Efectele lipsei de fier

Pe lângă stările neplăcute pe care le creează deficiența de fier se pare că ea are un impact direct şi asupra imunității noastre. Aşa că, dacă vrem să ne întărim scutul protector, mai ales în sezonul rece, este recomandat să avem o alimentație care să ne îmbunătățească aportul de fier şi, pe lângă aceasta, ar fi indicat şi un supliment alimentar care să conțină fier. S-a observat că lipsa de fier are efect negativ şi asupra fertilității.

Surse de fier

Aşa cum spuneam mai sus, cea mai bună sursă de fier este carnea deoarece ea ne permite să absorbim cel mai uşor acest mineral. Asta nu înseamnă că fier nu găsim şi în legume sau fructe. Cel mai bine este să consumi carne de vită sau diferite organe tot de vită, de miel ori de porc (ficat, rinichi). Şi carnea albă are fier, dar nu se compară cu carnea de vită. Gălbenuşul de ou este şi el bogat în fier, la fel şi cerealele integrale. Iar printre legumele sau fructele ce conțin fier se numără: fasolea, spanacul, ceapa, merele, strugurii, portocalele, lămâile, piersicile, stafidele, prunele uscate şi curmalele. Fierul din aceste alimente se asimilează mai bine dacă se asigură şi un nivel suficient de vitamina C şi acid folic în organism.

Dacă prezinți simptome de anemie, apelează la medicul tău de familie şi el îți va recomanda analize de sânge şi probabil, un supliment alimentar potrivit pentru tine.

CRISTINA RÂSCOL

Despre DNA... numai de bine

DNA A SCĂPAT DE SUB CONTROLUL STATULUI DE DREPT... CARE NU E DREPT?

Motto: ● Art. 24 - "Dreptul la apărare este garantat în tot cursul procesului", Constituţia României ● Convenţia Europeană a drepturilor omului – art. 6 pct. 2 – "Orice persoană acuzată de o infracţiune este prezumată nevinovată, până ce vinovăţia sa a fost legal stabilită" ● Art. 61 alin. 1 Constituţie – "Parlamentul este organul reprezentativ suprem al poporului român şi unica autoritate legiuitoare a ţării"

Oare mai are vreun rol acest Parlament? Sau ţara este condusă doar de procurori?

De la început trebuie precizat faptul că în ultimii 25 de ani când în România "a bântuit" anarhia revoluţionară de tip fanariot, "furăceala" sau "furăciunea" care a început cu "impunerea forţată" a privatizării bunurilor statului datorită politicii de expansiune economică şi politică făcută de UE după dărâmarea Zidului Berlinului. Această politică a fost urmată de măsurile impuse de FMI, Comisia Europeană şi celelalte organisme care au fost impuse României şi românilor printr-o puternică mediatizare a avantajelor economice de care vor beneficia dacă se vor asocia cu cele 15 ţări care au constituit transformarea comunităţii cărbunelui şi oţelului în deceniul VI al sec. XX, în ceea ce va deveni ulterior UE. Am făcut această trecere în revistă pentru ca cetăţenii să înţeleagă modul în care "ne-am revoluţionat" în decembrie 1989, l-am împuşcat pe Ceauşescu, iar în prezent, după 25 de ani, probabil cineva are interes să redeschidă "rana revoluţiei" române care a avut un efect indecis dar probabil foarte distructiv. În primele ore ale Revoluţiei care se doreşte să continue şi în anii următori prin procesul iniţiat de procurorul general al României - domnul Tiberiu Niţu, tânăra democraţie care în acel timp era "dominant de stânga" a elaborat o constituţie ca lege fundamentală pe care clasa politică a modificat-o în 2003, la indicaţia UE şi a ambasadei SUA. În această Constituţie, la **Titlul III - Autorităţile publice – Capitolul I. Parlamentul**, este menţionat foarte clar şi pe înţelesul celor 22 milioane cetăţeni români şi probabil a celor trei puteri egale în stat: puterea legislativă reprezentată de prlament, puterea executivă - preşedinte, guvern, şi puterea judecătorescă reprezentată în Capitolul VI – Autoritatea judecătorească, iar în interiorul acesteia domină art. 133 – **"Consiliul Superior al Magistraturii este garantul independenţei justiţiei".** Fără nici un dubiu, obligatoriu trebuie să facem o remarcă asupra faptului că aceste trei puteri sunt "EGALE". Numai că, aşa cum spune un proverb românesc "egalitatea este doar pentru căţei". De ce am spus acest lucru? Pentru că, deşi în actul fundamental se precizează clar care sunt atribuţiunile fiecărei puteri, iar alegătorul este suveran, în realitate ceea ce se întâmplă în prezent după ce domnul preşedinte Iohannis a ajuns preşedinte în condiţii destul de misterioase politic, reprezintă un lucru foarte grav în societatea românească. Începând cu ianuarie 2015, timp de 25 de ani românului i s-a „împuiat capul" cu noţiuni precum economia de piaţă, economia socială de piaţă, capitalismul occidental, şi alte teorii de care românii nu aveau cunoştinţă după ce trăiseră aproape 40 de ani într-o societate impusă de Moscova şi nu într-o societate comunistă, cum încearcă unii analişti să o prezinte. Comunismul nu a fost, nu este şi probabil că va fi peste foarte mulţi ani. Datorită acestei "supermediatizări", cetăţenii de la "vlădică până la opincă" şi viceversa, şi-au luat avânt, având dorinţa de a deveni capitalişti, cu una, două, trei sau mai multe maşini, cu vile luxoase, schimbându-şi soţiile şi amantele datorită acumulărilor de tip capitalist. Numai că, capitalismul nostru era doar un "capitalism proletar" în care proletarii săraci au dorit să nu mai mănânce fasole şi cârnaţi româneşti, ci produse de acelaşi fel dar care au trecut prin titulatura franţuzească, nemţească, englezească sau spaniolă. În aceste condiţii a apărut "goana după acumulare de capital" în care "vlădica" reprezentată de cei buni de gură care au dorit să facă politică, s-au îngrăşat. Urmare firească, a ajuns în Parlament, în guvern, în justiţie şi în alte forme de conducere a statului. Aşa cum spuneam în titlu, tot mai des cetăţenii îşi manifestă nemulţumirea asupra modului în care este condusă ţara, dar şi asupra faptului că în prezent măsurile impuse de organele de anchetă sunt deosebit de dure pentru această categorie de cetăţeni care au avut ceva în minte şi au dorit, cum spuneau mijloacele media şi clasa politică, "redefinirea importanţei clasei politice de mijloc". Numai că, cetăţenilor nu li s-a explicat care sunt pragurile în care se încadrează această clasă de mijloc. Sigur că un rol foarte important le-au avut greşelile legislative ale Parlamentului prin faptul că în interiorul lui au ajuns unii "imoral economic", iar consecinţa a fost "capitalismul rapace inuman şi incorect". Sigur că nici majoritatea cetăţenilor nu au fost nişte sfinţi, ei aşteptând sfioşi ca statul capitalist să le dea totul precum proverbul românesc "pică pară mălăiaţă în gura lui nătăfleaţă". Este greu într-o pagină de ziar să sintetizezi 25 de ani de greşeli politice, economice în condiţiile în care România deşi are o constituţie chiar corectă, interpretarea ei a rămas la altitudinea marilor puteri occidentale prin directive impuse de la Bruxelles.

Este România "Republica procurorilor"?

Această expresie a apărut în media de la o personalitate importantă a politicii româneşti. În aceste condiţii, am deschis Constituţia la art. 131 Secţiunea 2 – Ministerul public. La alin. 1, se precizează negru pe alb că acest minister reprezintă interesele generale ale societăţii, apărând ordinea de drept precum şi drepturile şi libertăţile cetăţenilor. Mai mult decât atât, la art. 132 privind statutul procurorilor, aceştia se află sub autoritatea ministrului justiţiei. Cu regret, aşa cum spuneau o bună parte din cetăţeni, în prezent ministrul justiţiei este doar un "personaj de paie", iar procurorul general al României şi celelalte structuri ale ceea ce ar trebui să se cheme Ministerul Public, ignoră autoritatea Ministerului Justiţiei, în prezent numele său din guvern fiind Robert Cazanciuc. În acest context, în perioada actuală sunt ignorate celelalte elemente ale celor trei puteri ale statului, "vitejii", cu paloşe şi buzdugane care se luptă cu "zmeii corupţi" din economia românească sunt doar procurorii. Întrebarea noastră este "unde sunt celelalte trei puteri în stat"? Că domnul preşedinte Iohannis este artizanul pe Facebook al acestei stări de fapt, nu mai este un secret pentru nimeni. Că Guvernul actual şi probabil şi cel care va veni va fi doar un guvern de paie, chiar dacă probabil la conducerea sa va veni "fecioara neprihănită" a liberarilor, "slăbănoagă şi la corp şi la minte", nu va face decât să înfunde tot mai mult România "în marea politică de dreapta" impusă de "motorul economiei Europene", Germania. Până atunci, "Republica procurorilor" funcţionează, încălcând grosolan principiul justiţiei "prezumţia de nevinovăţie". În prezent procurorii întâi arestează, după aceea "fabrică probele", având ca aliat de nădejde SRI care

"stochează" unele probe ale infracțiunii chiar ani de zile, pentru ca apoi să le pună pe masa procurorilor, pentru ca acestea, prin mijloacele de presiune, (ca pe timpul inchiziției), să-i determine pe cei care în anchetă până la o hotărâre definitivă trebuie să fie considerați nevinovați. În aceste condiții, ne punem întrebarea: ce rol mai exercită Parlamentul în calitatea sa de organ reprezentativ suprem? În condițiile în care un deputat sau senator este arestat, în condițiile în care el este girat de votul a peste 50 sau 80 de mii de votanți, înseamnă ipotetic că trebuie să-i aresteze şi pe cei care i-au dat votul. Am spus ipotetic pentru că este necesar ca votul pe care comisiile juridice şi membrii parlamentului îl dau pentru judecarea sau arestarea unui „membru al organului reprezentativ al poporului", trebuie să fie un vot responsabil şi nu ceea ce se întâmplă acum în Parlament când DNA cere şi organul reprezentativ se supune orbeşte fără o cunoaştere în detaliu a faptelor, aprobă arestul care este o măsură extremă pe care se dă cu mare uşurință de un judecător la solicitarea procurorilor, iar aceasta trebuie să fie doar în două situații: flagrant şi omor. În aceste condiții, credem că lupta pentru a ajunge capitalist nu trebuie să fie o infracțiune pedepsită ca pentru omor. Credem că această sancțiune trebuie să fie în primul rând de ordin economic - confiscarea averii făcută prin încălcarea legii şi nu prin distrugerea fizică a capitalistului, ținându-l în închisoare 5 sau 15 ani, unii dintre ei aflându-se la o vârstă înaintată. Ca să ții un capitalist la o vârstă de 60-65 ani în închisoare încă 10-15 ani, aceasta reprezintă o condamnare cu rea voință şi chiar o pedeapsă de condamnare la moarte, ceea ce considerăm că legiuitorul nu a dorit. Mai mult decât atât, chiar în cuprinsul Noului Cod Penal, la art. 15 "Infracțiunea este fapta săvârşită prevăzută de legea penală, săvârşită cu vinovăție, nejustificată şi imputabilă", iar la art. 16, **"prin vinovăție"** la punctul 2 precizează **"vinovăția este atunci când fapta este comisă cu intenție sau cu intenție depăşită".** În aceste condiții, credem că cea de-a treia putere în stat reprezentată de justiție, ar trebui să analizeze cu simț de răspundere prevederile art. 16. În acest context, ne dăm cu părerea dacă reținerea în puşcărie a unei femei care are doi copii cu infirmități, cu grave probleme de sănătate, are un temei de drept. Nominalizăm în acest sens pe Monica Ridzi care datorită unui motiv de prostie a semnat un act ce i-a fost "băgat pe sub nas" de subordonați. Trebuie precizat faptul că în prezent "Republica procurorilor" funcționează eficient doar din punct de vedere politic. Pentru interesele naționale credem cu tărie că nu, având în vedere marile "NUP-uri" date de unii domni procurori cu privire a unor mari fraude răsunătoare ale economiei româneşti. Amintim în acest sens "marea devalizare a sistemului bancar românesc". La această mare devalizare Ministerul public şi instituția procurorului nu au găsit vinovații deşi în repetate rânduri, timp de 6-7 ani, le-am făcut cunoscut prin ziarul pe care îl trimitem gratis la toate instituțiile de coerciție ale statului. Devalizarea sistemului bancar românesc în perioada 1994-2004, a creat statului român nu doar 90 milioane euro cât se spune că a furat Vanghelie sau 15-20-30 milioane cât a furat Cocoş, sau câte milioane o fi furat Pinalti sau Penescu sau Pănescu. Paguba adusă sistemului bancar românesc este uriaşă, începând cu denominalizarea leului făcută de BNR când s-a dat o lovitură grea majorității populației româneşti care îşi ținea economiile la CEC sau chiar la băncile de stat şi care s-au văzut peste noapte după 15-20 de ani când îşi țineau economiile unii chiar pentru înmormântare ca dintr-o sumă care-şi putea permite să achite cheltuielile de înmormântare primea câțiva lei sau câteva zeci de lei noi. Sunt cunoscute marile jafuri bancare de la Bancorex, de la CEC, de la Banca Agricolă, de la Banca Albina, de la Bancoop, iar numărul ar putea continua. Frauda asupra sistemului bancar românesc a fost de multe sute de miliarde de euro şi nu a pățit aproape nimeni nimic, doar câțiva care au stat ceva ani în puşcărie, iar un preşedinte de bancă pe numele său Temişan, acum a dat sttaul în judecată şi cere despăgubiri de milioane euro. Oare domnii procurori nu trebuia să se sesizeze? Oare domniile lor nu au citit prevederile art. 292 ale codului penal? Le amintim noi.

Art. 292 – Sesizarea din oficiu

Considerăm faptul că acest articol ar trebui să stea la baza şi arestării sau sancționării penale, chiar a organelor de urmărire penală, atunci când au aflat de existența vreunei infracțiuni. De aceea, prezentăm în integraliatte art. 292, comentând consecințele sale. "Sesizarea din oficiu – organul de urmărire penală (procurori, judecători de libertăți, polițişti) se sesizează din oficiu dacă află că s-a săvârşit o infracțiune pe orice altă cale decât cele prevăzute de art. 289-291 şi încheie un proces verbal în acest sens". Analizând cu simț de răspundere această prevedere a codului penal, putem spune că organele de urmărire penală "au închis ochii penal" atunci când presa ultimilor 20 de ani a semnalat unele fapte penale certe pe care aceste organe nu le-au dat curs, deşi de unele din ele sau pentru unele dintre ele au trecut pe lângă ele. Amintim în acest sens fabricile aflate în ruine care nu sunt bani ținuți în sertarele băncilor. Ba mai mult, timp de aproape 8 ani ziarul a sesizat multiple fapte penale amintind în acest sens: distrugerea căii ferate Vâlcele-Rm. Vâlcea, distrugerea întreprinderilor ARO Câmpulung Muscel şi Melana, iar în prezent "se pune de o infracțiune" de distrugere a Petrochimiei argeşene care a fost cumpărată fraudulos împreună cu petrolul românesc cu doar suma modică de 600 milioane de dolari. Cine este artizanul? Guvernul Năstase. Justificarea acestuia publică: "ni s-a impus de UE vinderea petrolului către austrieci în scopul integrării României în NATO". Să te cruceşti. La CSM care este garantul independenței justiției s-au primit foarte multe sesizări privind fapte penale acoperite de judecători şi procurori, iar secțiile pentru procurori şi judecători le-a acoperit încălcând grav art. 292. În acest context, românii se întreabă cui să ne mai plângem dacă instituțiile fundamentale ale statului reprezentate de cele trei puteri în stat nu iau măsuri, ce trebuie să facem? Oare acest lucru nu este o încălcare a art. 292? Oare domnul preşedinte Iohannis care a fost votat de români, nu de statul german, polonez, nu de conducerea UE, nu de administrația de la Washington, nu de conducerea Republicii Moldova, se ocupă mai mult de politica externă pentru întărirea UE, în condițiile în care cei 20 milioane români care probabil mai doresc să trăiască în România, o foarte bună parte din ei supraviețuiesc prin furturi mai mici sau mai mari, sau mai grav, adunând resturi de fier vechi după distrugerea fabricilor sau adunând peturi goale de plastic pe care le vând la supermarketuri şi primesc pe pentru munca de o zi doar 10-15 lei cu care pot să-şi întrețină familia. Oare patronând aceste lucruri, această situație de fapt, domnul preşedinte Iohannis şi premierul, dar şi întreaga clasă politică deasupra căreia se află "paloşul necruțător al procurorilor", nu au nici o responsabilitate? De aceea, tot mai des se aude mesajul către domnul preşedinte care în majoritatea timpului este preocupat să-şi asigure o majoritate politică în Parlament după principiul "scopul scuză mijloacele". În restul activității sale, sfârşitul de week-end şi-l petrece alături de soție, de parcă a fost ales un preşedinte pentru soție şi familie, nu pentru alegătorul român. Domnia sa se distrează la Sibiu cu precădere, participă la sportul său preferat tenisul, este invitat frecvent la diverşi cetățeni foşti şi actuali prieteni, iar statul în zilele de sâmbătă şi duminică este pe mâna ofițerilor de serviciu din Palatul Cotroceni. Că o fi aşa sau nu, rămâne de văzut. În numărul următor, pentru că tot am dat în supratitlu "Despre DNA... numai de bine", vom prezenta un document pe care cetățenii îl pot vedea şi pe internet, în care este precizat ordinul nr. 2184/2006 prin care doamna fostă ministru Monica Macovei "apărătoarea ipotetică a statului de drept" l-a aprobat sub titulatura: **"Regulamentul de ordine interioară al Direcției Naționale Anticorupție".** Domnia sa, fără să țină cont de Constituție, de Legea 304 privind organizarea justiției româneşti, aprobă înființarea, printr-un regulament de ordine interioară a unei instituții "sigur necesară", pe numele său DNA, dar care trebuia să aibă girul şi aprobarea Parlamentului printr-o lege şi nu printr-un regulament de ordine interioară. Că partidele politice, parlamentare sau extraparlamentare tac, e treaba lor. Că Parlamentul României, deşi este organ reprezentativ al poporului tace, nu este doar treaba lor, ci este şi treaba noastră, a cetățenilor votanți. Că guvernul tace, este treaba lui, dar este şi treaba votanților. De ce tac toți? Pentru că în România acum nu mai este Dumnezeu cunoscut din Biblie care ne vede din Ceruri. Acum în România Dumnezeu este SRI care ne ascultă şi procurorii care ne "biciuiesc" sub diverse forme chiar şi prin "metode psihice" de a spune ce doresc ei şi până unde doresc ei. De aceea, în numărul viitor vom prezenta documentele pe care şi domnii procurori ar trebui să le analizeze, cu precădere art. 3 din ordinul 2184/C/2006 pe care şi l-a aprobat în dispreț față de Constituție şi Legea 304, chiar directorul DNA al anului 2006.

DUMITRU CĂRCENI

PRELUARE DIN «REFLECTOR ARGEŞEAN» NR. 299 DIN 19 MARTIE - 7 APRILIE 2015

Domnilor parlamentari. Mai sunteţi "organul reprezentativ suprem al poporului român"? Dacă DA, atunci cum?

MONICA MACOVEI, ÎNFIINŢÂND DNA, A ÎNCĂLCAT CONSTITUŢIA LA ART. 131

Controversatul ordin 2184/2006

Fără nici o discuţie, timp de 25 de ani, România a fost "bântuită" de o anarhie fără precedent, în toate sectoarele vitale ale statului. Putem spune fără să greşim, că această stare de lucruri, o putem asemui cu perioada de după 1848 (perioada Revoluţiei) şi până la perioada redeşteptării naţionale a clasei politice, când în 1859 a fost ales Cuza ca domnitor. Până la această perioadă, ca şi în prezent, cele două principate române care au stat la baza înfiinţării statului numit România, au fost bulversate economic, politic şi militar de interesele marilor puteri Europene precum: Imperiul Austro-Ungar, Germania, Rusia, Anglia, Franţa şi Turcia. Am lăsat la sfârşit Turcia, pentru că influenţa acesteia manifestată asupra Principatelor române timp de peste 300 ani, datorită presiunilor marilor puteri, scădea pe zi ce trece culminând cu înfrângerea de la Plevna în 1877. Aşa cum spuneam, anarhia actuală s-a mai întâlnit doar după 1848 când Europa s-a "revoluţionat" împotriva unui sistem anacronic politic, economic şi chiar militar. Primele semne le-a dat Revoluţia Franceză, iar ultimele de acest gen le-a dat Revolta românilor din 1989. Şi Franţa pe care am amintit-o mai înainte, "după revoluţionare", a urmat o perioadă deosebit de lungă de anarhie, care trebuie spus, continuă şi în prezent. România în decursul existenţei sale, în afară de "revolte sporadice" înnăbuşite în sânge, nu a avut o perioadă aşa de lungă de anarhie decât după 1989. Cine a determinat această anarhie este o problemă importantă pe care istoricii, academicienii, Academia Română, oamenii de cultură care încă mai au "în cap cultură şi nu interese economice cum este a lui Liiceanu", au datoria faţă de ţară să o spună public, iar mijloacele media să nu mai fie obediente politicienilor, prezentând cu obstinenţă interesele unora sau a altora, lăsând de izbelişte interesele naţionale. Văzând modul de prezentare a analiştilor politici pe principalele posturi de ştiri TV, de la România TV, B1 TV şi Realitatea TV, putem trage concluzia că acestea sunt fără nici o responsabilitate faţă de ţară, faţă de prezentarea unei situaţii corecte, unii dintre analişti transformându-se făţiş în "acuzatori", la fel ca unii acuzatori politici din perioada 1945-1989. Anarhia a distrus România ca stat şi ca naţiune, iar instituţia coordonată constituţional de "autoritatea judecătorească" (art. 124-134), are şi ea chiar rolul cel mai important de sprijinire a acestei anarhii. Toate actele importante din ultimul secol, şi dacă vreţi, din ultimul mileniu, s-au datorat în primul rând greşelilor făcute de "unii membrii ai justiţiei" şi nu de instituţia în ansamblu. Oare cine i-a condamnat pe ţăranii din Răscoala 1907? Oare cine l-a condamnat pe Mareşalul Antonescu la moarte? Oare cine l-a condamnat pe Ceauşescu la moarte dispunând de un verdict fără o judecată dreaptă, bazată doar pe punctul de vedere al anchetatorului reprezentat de procuror? În schimb, ne mai punem şi alte întrebări pe care actuala justiţie care s-a trezit după 1 ianuarie 2015 având o revelaţie divină asupra unor fenomene grave pe care România le-a trăit şi le trăieşte şi pe care abea acum în ceasul al treisprezecelea, doar unii dintre judecători încep să aibă revelaţii. Numai că, unele dintre aceste revelaţii sunt venite şi impuse doar de procurorii în care Monica Macovei şi-au pus mari speranţe că răutatea domniei sale se va transforma în realitate. Sigur că despre această perioadă s-a ştiut la cel mai înalt nivel European şi Mondial. Sigur că la baza anarhiei româneşti din aceşti 25 de ani, o contribuţie esenţială au avut-o "presiunile" făcute asupra statului privind economia, finanţele, administraţia publică şi armata de către FMI, UE, Banca Mondială, Banca Central Europeană şi nu în ultimul rând, presiune exercitată de SUA, Franţa şi Germania. După 1990, România a ajuns "lada de gunoi" a mărfurilor second hand, de la cauciucuri de maşini, maşini şi obiecte de îmbrăcăminte. Pentru ca acestea să-şi facă locul intereselor acestor ţări, au dispus distrugerea industriei grele, de construcţii de maşini, textile şi a industriei de bunuri de consum, chiar dacă ele au fost construite temeinic încă de pe timpul Regelui Carol I care era neamţ.

Se vorbeşte de corupţie? Oare domnul ambasador SUA al anului 2003 când a luat cunoştinţă în Plenul Parlamentului de corupţia generalizată ce a făcut? A tăcut. Marile puteri au tăcut pentru că le-a convenit când, începând cu 1993, s-a distrus pas cu pas sistemul bancar românesc acaparat de sistemul bancar occidental, având ca motto economia de piaţă sau economia funcţională de piaţă. Toate acestea sunt documente pe care un distins jurist profesor doctor Radu Ciuceanu ar trebui să stea la baza celei care în prezent reprezintă "lumina dreptăţii româneşti", în persoana DNA.

Lupta DNA împotriva „statului corupt până în temelii"

Că este adevărat, acest lucru este ştiut de majoritatea cetăţenilor români, numai că, corupţia generalizată nu au descoperit-o românii. Corupţia are rădăcini istorice, iar generalizarea era proprie Imperiului otoman prin ceea ce în România s-a chemat "peşcheş sau ciubuc". În America, corupţia a fost mult mai gravă decât la noi, şi de ce nu, şi în prezent este chiar mai gravă decât în România. Numai că americanii prin clasa politică i-au găsit acoperire care s-a transmis şi marilor puteri Europene. Antidotul a fost numit "lobby". Acesta era politic, militar şi economic. Adică se făcea "corupţie pe faţă". Noi, în cei 25 de ani, am făcut "corupţie prin spate", iar la noi s-a chemat: "mituire, trafic de influenţă, abuz în serviciu, fals în declaraţii, brancudă frauduloasă, spălare de bani", aşa cum i-a venit în minte şi cum ne-au influenţat reprezentanţii unor mari puteri pentru a da lovituri nimicitoare "capitalismului românesc autohton". Se pare că influenţa externă a distrus primele elemente ale marelui capital comercial românesc, după bănci. L-a distrus pe Cornel Penescu, cel care a înfiinţat primul mare supermarket cu capital românesc, iar exemplele ar putea continua. Însăşi apariţia peste noapte în 2004 prin alegerile din decembrie a "fenomenului Băsescu" care la fel ca în alegerile din noiembrie 2014, în doar câteva luni Crin Antonescu şi-a dat demisia nemotivat, aşa

(urmare din pagina 14)

cum aproape peste noapte şi-a dat demisia Stolojan, făcând loc prin "forceps politic European" lui traian Băsescu – inițiatorul "Țepelor din Piața Victoriei". Domnia sa, a ales-o "călău juridic" pe doamna Monica Macovei, procuror cu ştate vechi şi cu experiență a violenței juridice în sistemul statului comunist. Domnia sa a inițiat ordinul 2184/2006 pe care îl prezentăm în Facsimil. În spatele acestui ordin a stat nu o lege adoptată în Parlament, cum normal ar fi fost legal şi constituțional, ci un regulament de ordine interioară, Facsimil 2. În acest context, am mai spus şi credem că marii jurişti din Parlamentul României, Curtea Constituțioanlă şi membrii clasei politice, câți mai sunt liberi în Parlament, să-şi prezinte punctul de vedere dacă acest mod de apariție a unei legi şi a unei instituții paralelă cu instituția procuraturii este legală. Că DNA a luat poziție fermă împotriva marii corupții este de lăudat şi chiar de "exportat", cum s-a întâmplat cu exportul ideii DNA către Bulgaria. Numai că, atunci când a venit ministrul bulgar să vadă "minunile făcute de DNA" au găsit uşile încuiate la instituția DIICOT, pentru că DNA – instituție rivală, l-a arestat pe şeful acesteia. Lumea se întreabă: nu faptul că Alina Bica a fost vinovată, ci cum de DNA a reacționat aşa de târziu?

Ordinul nr. 2184/2006 pentru aprobarea Regulamentului de ordine interioară al Direcției Naționale Anticorupție

Văzând propunerea procurorului şef al Direcției Naționale Anticorupție nr. 568/C din 9 iunie 2006 pentru aprobarea Regulamentului de ordine interioară al Direcției Naționale Anticorupție,în temeiul art. 140 alin. (2) din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, republicată, cu modificările şi completările ulterioare,

în conformitate cu prevederile art. 6 alin. (4) din Hotărârea Guvernului nr. 83/2005 privind organizarea şi funcționarea Ministerului Justiției, cu modificările şi completările ulterioare,

ministrul justiției emite prezentul ordin.

Art. 1.

(1) 1Se aprobă Regulamentul de ordine interioară al Direcției Naționale Anticorupție, prevăzut în anexa care face parte integrantă din prezentul ordin.

(2) La data intrării în vigoare a regulamentului prevăzut la alin. (1) orice alte dispoziții contrare îşi încetează aplicabilitatea.

Art. 2.

Serviciul de studii, resurse umane şi perfecționare profesională din cadrul Direcției Naționale Anticorupție va duce la îndeplinire dispozițiile prezentului ordin.

Art. 3.

Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Ministrul justiției,
Monica Luisa Macovei

Regulamentul DNA 2184/C/2006. „Fata Morgana ilegală" a justiției româneşti

Pentru a înțelege acest lucru, prezentăm publicului modul în care s-a "plămădit" acest regulament. De la început, credem că doamna Monica Macovei a acceptat propunerea procurorului şef al DNA existent la această dată (9 iunie 2006). De la început, pe înțelesul tuturor cititorilor, putem spune că s-a încălcat penal chiar art. 131 şi 132 din Constituție, cu privire la statutul procurorului. În Constituție spune că acest Parchet, dacă există, trebuie să fie sub autoritatea Ministerului Justiției. În schimb, doamna Monica Macovei, încălcând legea, o trece în cadrul Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație şi Justiție. În schimb, la art. 3, doamna Macovei încalcă şi mai grosolan constituția prin "DNA este independentă în raport cu instanțele judecătoreşti şi implicit, cu Parchetele de pe lângă instanțe". În cursul acestui regulament nu se suflă o vorbă despre prevederile privind "sub autoritatea ministrului justiției". De fapt, chiar majoritatea procurorilor sunt nemulțumiți de influența pe care DNA o are asupra majorității procuraturilor din sistemul juridic românesc. De aceea, mulți se

REGULAMENTUL de ordine interioară al Direcției Naționale Anticorupție
aprobat prin Ordinul nr. 2184/C/2006 al Ministrului Justiției Publicat în: Monitorul Oficial Nr. 852 din 17 octombrie 2006

TITLUL I**Dispoziții generale**

Art. 1 - (1) Direcția Națională Anticorupție este organizată ca structură cu personalitate juridică în cadrul Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație şi Justiție şi este specializată în combaterea infracțiunilor de corupție, potrivit legii.

(2) Direcția Națională Anticorupție are sediul în municipiul Bucureşti şi îşi exercită atribuțiile pe întregul teritoriu al României, prin procurori specializați în combaterea infracțiunilor de corupție.

TITLUL II**Organizarea şi funcționarea Direcției Naționale Anticorupție**

Art. 2 - Direcția Națională Anticorupție a fost înființată, prin reorganizarea Parchetului Național Anticorupție, la data de 1 septembrie 2002, prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2002 privind Parchetul Național Anticorupție, ca structură specializată în combaterea infracțiunilor de corupție, fiind condusă de procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație şi Justiție, prin intermediul procurorului şef al acestei direcții. Procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație şi Justiție soluționează conflictele de competență apărute între Direcția Națională Anticorupție şi celelalte structuri sau unități din cadrul Ministerului Public, conform legii.

Art. 3 - Direcția Națională Anticorupție este independentă în raport cu instanțele judecătoreşti şi cu parchetele de pe lângă acestea, precum şi în relațiile cu celelalte autorități publice, exercitându-şi atribuțiile numai în temeiul legii şi pentru asigurarea respectării acesteia.

Art. 4 - (1) Direcția Națională Anticorupție are o structură centrală şi o structură teritorială.

întreabă, „cine este oul şi cine este găina" sau „cine a fost primul, oul sau găina". Credem că la această ultimă întrebare putem da răspuns afirmativ că a fost găina (procurorul subordonat ministrului justiției), iar oul este DNA care este produsul doamnei Monica Macovei. Că o fi bine sau o fi rău, doar rezultatele viitoare o vor dovedi. Că economia românească este distrusă şi DNA-ul nu găsesc "cauza generatoare" ci găsesc doar efectele distrugătoare ale dispariției în totalitate a economiei româneşti şi subordonarea ei aşa cum a gândit Adrian Năstase, un obedient al marilor puteri europene pe care le-a servit cu devotament când era ministru de externe. Mai mult decât atât, în 2003 a modificat prin referendum Constituția, încălcând art. 1 din legea fundamentală, introducând punctul g) din Titlul 4-Economia şi finanțele publice "aplicarea politicilor de dezvoltare regională în concordanță cu obiectivele UE". Să te cruceşti cititorule. Cum de respectabila Curte Constituțională care are ca atribuțiuni tocmai apărarea legii fundamentale, pentru ca instituțiile politice să nu modifice acest articol, aproape tace. Aceasta în condițiile în care Curtea Constituțională este legal deasupra tuturor puterilor în stat. În aceste condiții, o viitoare constituție probabil va fi mai obedientă UE şi SUA distrugând statalitatea României. De fapt, din punct de vedere militar, ce se întâmplă acum, când România nemaiavând independență, este în linia întâi în războiul prin care interesele SUA şi Rusia îl vor desfăşura pe teritoriul României. În contextul acestui viitor război, o perioadă de timp DNA îşi arogă dreptul de a face "curățenie în spatele frontului", iar populația României devenind "carne de tun" în luptele şi armatele dintre cele două super puteri care îşi vor măsura forțele pe spinarea poporului român, a poporului ucrainian, care şi ei s-au "revoluționat" împotriva corupției. Numai că efectele au fost distrugătoare penrtu întregul sistem economic, militar şi politic, iar pierderile umane, datorită acestui conflict sunt incomensurabile, mult mai mari decât cele 4 milioane de victime din Ucraina, a deceniului 3 impuse de dictatura lui Stalin asupra Ucrainei. Trebuie făcută o precizare pentru istorie. Stalin nu a fost rus, nu a fost ucrainian, ci a fost un georgian sadic şi un criminal politic. În acest context, sugerăm cititorilor şi clasei politice să vadă pe internet ordinul nr. 2184/2006 pe acre îl prezentăm pasaje în Facsimil semnat de Monica Macovei, însoțit de regulamentul de ordine interioară al DNA. Acest lucru, pentru a face dovada că cele scrise în material sunt reale şi veridice, şi nu invenții sau păreri neacoperite de legea fundamentală Constituția.

DUMITRU CÂRCENI

(continuare în numărul viitor)

PRELUARE DIN «REFLECTOR ARGEŞEAN» NR. 300 DIN 6-27 APRILIE 2015

26 OCTOMBRIE – MARE SĂRBĂTOARE ORTODOXĂ „SFÂNTUL DUMITRU“

Cu ocazia “Sfântului Dumitru”, Primarul GHEORGHE STANCU, în numele colectivului de angajaţi ai Primăriei Bascov, urează tuturor cetăţenilor care îşi serbează ziua numelui, un călduros şi sincer “La mulţi ani!”

Primarul Oraşului Mioveni, ION GEORGESCU, urează cetăţenilor din oraşul Mioveni şi din judeţul Argeş, care poartă numele Sfântului Dumitru, să aibă parte numai de bucurii, împliniri şi fericire! „La mulţi ani!”

Primarul comunei Brăduleţ - ALECU EVLAMPIE, urează cetăţenilor din această comună, cu ocazia “Sfântului Dumitru”, un călduros “LA MULŢI ANI!” şi împlinirea tuturor dorinţelor!

Notarul public GRANCIU AUREL, urează argeşenilor, cu ocazia “Sfântului Dumitru” “La mulţi ani”!

Biroul Judecătoresc VASILE IORDACHE, transmite tuturor cetăţenilor judeţului Argeş, cu numele “Sfântului Dumitru”, cele mai sincere urări de bine, împlinire şi sănătate! „La mulţi ani!”

NICOLAE OIŢĂ, director general al SC ARGINTEX Piteşti SA, urează angajaţilor, clientelor şi prietenilor, cu ocazia “Sfântului Dumitru”, un călduros „LA MULŢI ANI!”

GHEORGHE BREBEANU, primarul comunei Runcu de Dâmboviţa, urează tuturor celor ce îţi serbează ziua numelui, cu ocazia “Sfântului Dumitru”, fericire şi împliniri!

Primarul comunei Bogaţi, ION GÂRLEANU, urează tuturor sărbătoriţilor, cu ocazia “Sfântului Dumitru”, o viaţă senină ca o zi de primăvară! „La mulţi ani”!

Primarul comunei Domneşti, NICOLAE SMĂDU, urează tuturor sărbătoriţilor, cu ocazia “Sfântului Dumitru”, tradiţionalul şi nemuritorul “La mulţi ani”!

DUMITRU SECĂREANU, primarul comunei Dâmbovicioara, urează consătenilor şi argeşenilor ce poartă numele Sfântului Dumitru, să aibă parte numai de bucurii, împliniri şi fericire! “La mulţi ani”!

Cu ocazia “Sfântului Dumitru”, aleasa cetăţenilor oraşului Ştefăneşti, doamna Ioana Jenica Dumitru, urează tuturor sărbătoriţilor, tradiţionalul „La mulţi ani” şi fericire!

ION DUMITRU, primarul comunei Albota, urează tuturor sărbătoriţilor, cu ocazia “Sfântului Dumitru”, fericire şi împlinirea tuturor dorinţelor! „La mulţi ani”!

ION IONESCU, primarul comunei Cicăneşti, transmite cu ocazia “Sfântului Dumitru”, fericire şi numai bucurii! „La mulţi ani”!

Cu ocazia “Sfântului Dumitru”, primarul comunei Stoeneşti, MARIN ION, transmite sincere urări de sănătate şi fericire! „La mulţi ani!”

Primarul comunei Valea Iaşului, domnul BARBU NICOLAE, urează un „La mulţi ani fericit” tuturor argeşenilor care îşi serbează numele, de Sfântul Dumitru!

Primarul IONEL DULAMĂ, al comunei Rucăr, urează cetăţenilor, cu ocazia “Sfântului Dumitru”, tradiţionalul „La mulţi ani!” şi o viaţă senină ca o zi de primăvară!

CASA DE AJUTOR RECIPROC a pensionarilor militari, prin preşedinte col. (r) Brezan Ioan, urează tuturor care îşi serbează ziua numelui de Sfântul Dumitru, tradiţionalul “La mulţi ani”!

Primarul comunei Băiculeşti - NICOLAE DRAGNEA urează cetăţenilor din comună, care îşi serbează ziua numelui cu ocazia Sfântului Dumitru, fericire şi numai bucurii! “La mulţi ani”!

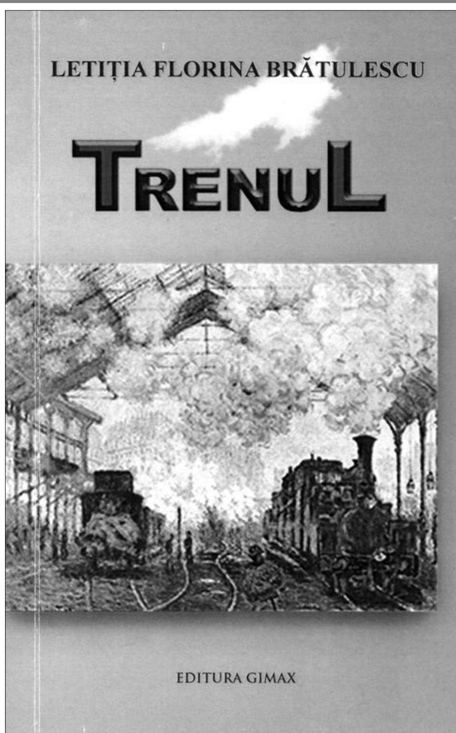
Primarul comunei Muşeteşti, CONSTANTIN OANCEA – urează tuturor locuitorilor comunei, un călduros „La Mulţi Ani!”, cu ocazia sărbătorii Sfântului Dumitru.

Primarul nou ales la Primăria Coşeşti în alegerile din anul 2016, domnul Florin Petre, urează tuturor cetăţenilor, călduroase mulţumiri cu privire la alegerea sa, şi un sincer „La mulţi ani!” cu ocazia marii sărbători de Sfântul Dumitru!

SEMNAL

CU „TRENUL" PRIN ISTORIA ROMÂNIEI

O carte care trebuie citită

Recent LETIȚIA FLORINA BRĂTESCU şi-a lansat volumul „TRENUL" care poate fi încadrat într-o lucrare de literatură beletristică dar şi istorică avînd în vedere cantitatea şi diversitatea informațiilor privind istoria modernă a țării noastre. Autoarea pornind de la pretextul de a vizita oraşul Bicaz după 42 de ani de cînd a absolvit facultatea fiind repartizată profesoară de franceză la liceul din acest oraş, face o călătorie cu trenul pornind din Cîmpulung pe traseul Bucureşti - Piatra Neamț- Bicaz. Călătoria are un farmec deosebit, este presărată în carte cu date şi evenimente istorice legate de trecutul istoric, dovedind că autoarea posedă vaste cunoştiine în domeniu făcînd astfel atractivă lecturarea cărții cu interes deosebit din partea cititorului. Este scos în evidență aportul regilor Carol I, Ferdinand dar şi al reginei Măria în edificarea statului român modern, lupta maselor largi din popor pentru independența şi întregirea României, scoate în evidenă personalitatea puternică a unor patrioți care au avut un rol esențial în construirea unui stat modern şi reprezentativ în spațiul Carpato- Danubian. Nu omite nici monumentalele construcții edificate în țara noastră după ultimul război , în special hidrocentrala de la Bicaz pe care o vizitează cu colegul său Iulian din perioada profesoratului din zona Moldovei, pentru care are o oarecare nostalgie. Cartea prezintă interes şi se poate citi cu plăcere chiar în „tren" pe orice distanță cu regretul că poate fi terminată pe timpul călătoriei şi uitată în tren la coborîre. Letiția Florina Brătulescu s-a năcut şi trăieşte în Argeş, a abosolvit Universitaea din Bucureşti secția română - franceză şi după stagiatura din Bicaz a profesat la Colegiul Național Brătianu din Piteşti. Pensionară, probabil, s-a dedicat scrisului, gen literar- documentar, prima lucrare în acest sens a fost volumul memorialistic „DASCĂLUL" - 2013, apoi „TRENUL" 2016, sperăm că vor urma şi altele pe care le aşteptăm cu plăcere.

CORNEL V. MIU

UN POET TALENTAT, CARE VA RĂMÂNE PESTE TIMP

George BACIU, „Poeme legănate-n palmă"

Sunt cărți pe care le primeşti cu bucurie, fiindcă ele îți dezvăluie un suflet sincer, un poet talentat şi cult şi-ți transmit un mesaj de purificare sufletească şi dăruire de pe meleagurile natale. Astfel este volumul „Poeme legănate-n palmă", al lui George Baciu, pe a cărei primă pagină am desluşit dedicația următoare: „Domnului profesor Ion C. ŞTEFAN, prieten al sufletului scriitoricesc, George Baciu, 16.12. 2015, AREFU". M-au emoționat nu doar gândurile prieteneşti, pe care le puteam intui anticipativ, deoarece între noi s-au statornicit, de multă vreme, nişte relații temeinice, bazate pe-o colaborare în domeniul artistic şi publicistic, pe idealurile spre un frumos comun, ci mai ales acel cuvânt propriu: AREFU, localitatea mea natală, care-mi face oricând inima să-mi bată cu emoție. Printr-o relație de iubire târzie, între acest mare poet şi om de cultură, din Domneştii de Argeş, şi o nepoată de-a mea, afirm acum că George Baciu ar putea fi considerat cel de al patrulea scriitor de prestigiu arefean, alături de Horia Bădescu, Victor Gh. Stan şi de mine, după care, evident, vin ceilalți creatori bine cotați: Cezar Bădescu, dr. Gheorghe Bârlă, Nicolae Buzoiu, Elena Bădescu, colonel Ilie Cârstea, Dodică Dobrin, Ion Radu şi alții, care veghează pe culmile pitoreşti, care înconjoară Arefu, ori cei care sosesc din urmă, cu tinerețea şi forța lor creatoare. Această introducere este de natură afectivă, fiindcă admirația mea intelectuală față de acest poet înzestrat este determinată de calitatea scrisului său. Într-o scurtă caracterizare, de pe coperta a patra a cărții, octogenarul scriitor piteştean Marin Ioniță nota: „Din tot acest amalgam se ridică statura unui poet unic, în acord cu sensibilitatea ultimei generații, provoacă sensibilitatea celui de al doilea deceniu din mileniul III, ba merge cu câțiva paşi mai înainte". În direcția unei aprecieri asemănătoare, am perceput şi eu volumul „Poeme legănate-n palmă", cu o forță comunicativă de excepție: „Dumnezeu are degetul la gură/ şi stă în genunchi pe scândura de stejar/ din biserica desenată în sufletul pârâului/ ce picură din pleoapa Anei" (40, p. 42). Poemele sunt numerotate şi nu au titlu, alcătuind un şir de lumină crescândă. George Baciu este un om cult, format în urma unei trude de ani şi ani, în sălile marilor biblioteci: istoric, filosof, cu un doctorat în specialitate, cadru didactic de elită, directorul liceului de la Domneşti şi al revistei „Pietrele Doamnei"- ceea ce nu întâlneşti prea des în localitățile din mediul rural subcarpatic românesc. Este autor (sau coautor) al unor monografii, studii despre obştile țărăneşti, povestiri, romane şi cărți de versuri - toate bine primite de colegi şi de critici literari; un creator plin de sensibilitate şi cu o forță comunicativă de excepție, harnic şi constant cu sine însuşi; un scriitor matur, care prețuieşte viața, atât cerebral, cât şi afectiv, un arhitect imaginativ, care înalță un castel de semnificații şi din cuvinte. Apreciază frumusețea umană şi iubirea sinceră, ştiind să se bucure în mod superior de ele: „Dacă aş fi o floare de măr,/ m-aş scutura în părul tău,/ şi lumea ar spune:/ Ce frumoasă e fata asta/ că are sufletul alb ca zâmbetul lunii/ în nopțile când e îndrăgostită" (27, p.29).

Astfel pot fi resemnificate, rostiri aparte, convingătoare: „Şi ce dacă marea se prelinge/ pe şoldul țărmului? A scoică plânsă de corali/ miroase sânul ei..." (36, p. 38). Aura omului de ştiință, aplecat, precum academicianul Solomon Marcus, spre tainele metaforei, se desprinde din compoziția şi (uneori) încifrarea versurilor sale: „Grădina ieşise la plajă în poemul verii/ atârnat de buza pârleazului/ de lângă râu./ Poteca se pitise/ printre umbrele paşilor tăi" (47, p.49). Îl putem compara, uneori, cu poetul matematician Ion Barbu (profesorul universitar, cu un doctorat în Geometrie, luat în Germania, Dan Barbilian), dar şi cu lumina şi sensibilitatea metaforică - ale lui Lucian Blaga: „Ninge peste umbra lunii/ aşezată pe geunchiul dealului/ plecat să colinde satul/ ațipit în poveştile din barba bunicului" (49, p.51). Cum afirma şi Marin Ioniță: „George Baciu scrie pentru copiii din bănci la momentul vorbirii, care îl vor întâlni în jurul anului 2025, când va fi în vogă. După care cine ştie ce va urma..." A fi vizionar în propria-ți creație devine o dovadă a modernității. În tot ceea ce face, George Baciu dovedeşte temeincie, trasarea cu mână sigură a unor piloni de statornicie. De aceea, mă bucură în mod deosebit acesta „Carte frumoasă, cinste cui te-a scris" - cum afirma, într-un alt secol (din mileniul trecut) Tudor Arghezi, ca un curcubeu de idei peste trecerea timpului. Fiindcă George Baciu face parte din categoria celor ce vor rămâne în cultura română, îl aştept cu o nouă carte, considerând că, la nivelul la care deja a ajuns, el nu mai intră în competiție decât cu sine, spre o autodepăşire dorită.

ION C. ŞTEFAN

REVISTA PRESEI LOCALE

Ziarul „ANCHETA“

Omul de afaceri Gheorghe Axinte consilierul onorific al vicepremierului Dâncu

De foarte mulți ani, Gheorghe Axinte, cel care a clădit colosul Argecom, a dispărut din viața publică argeşeană. Deşi în județ nu se mai aude nimic de acesta, foarte discret, Gheorghe Axinte a ajuns să îşi desfăşoare activitatea în Capitală, funcția acestuia fiind o surpriză pentru mulți dintre cei care l-au cunoscut. De mai bine de jumătate de an, Gheorghe Axinte este consilier onorific al vicepremierului Vasile Dâncu, care deține şi portofoliul Ministerului ***(Oana Bahrim)***

Primarul Ionică - final de proces la Curtea de Apel în al treilea război cu ANI

Edilul a fost declarat în conflict de interese din cauza contractelor între Consiliul Local si firmele ginerilor săi. Săptămâna aceasta se încheie primul „sezon" al celui de-al treilea război pe care primarul Piteştiului, Cornel-Con-stantin Ionică, îl duce cu Agenția Națională pentru Integritate. Edilul este tăbăcit în ceea ce priveşte acțiunile în instanță împotriva constatărilor ANI, după două procese, unul pe avere şi unul pe interese. în ambele, instanța i-a dat câştig de cauză. Pe data de 18 octombrie, Curtea de Apel Piteşti se va pronunța vizavi de conflictul de interese de care a fost acuzat Cornel Ionică, însă pentru că este prima instanță, mai există posibilitatea unor căi de atac, ceea ce înseamnă că se va mai lungi povestea. Totul a pornit de la prelungirea unor contracte pe care societățile deținute de ginerii săi, Ionuț Eftime şi Daniel Ştefănescu, le-au avut cu două instituții şi servicii din subordi-nea Primăriei Piteşti.

Judecătoarea Elena Bărbulescu - sancţionată disciplinar de CSM

Miercurea trecută, la şedința Secției pentru judecători în materie disciplinară din cadrul Consiliului Superior al Magistraturii a fost pusă în discuție acțiunea formulată de inspectorii judiciari împotriva Elenei Bărbulescu, de la Judecătoria Piteşti. Magistrații din cadrul CSM au decis să admită acțiunea şi să o sancționeze pe judecătoarea de la Piteşti cu avertisment, conform articolului 100 lit.a din legea 303/2004 privind statutul judecătorilor şi al procurorilor. Inspectorii judiciari au constatat faptul că magistratul Elena Bărbulescu prin „formularea de cereri repetate şi nejustificate de abținere în aceeaşi cauză, a tergiversat judecata". Sancțiunea poate fi atacată cu recurs în termen de 15 zile de la comunicare, la Completul de 5 judecători din cadrul Înaltei Curți de Casație şi Justiție. ***(C.D.)***

Ziarul „OBIECTIV DE ARGEŞ“

GHEORGHE AXINTE, CONSILIERUL LUI DÂNCU

Gheorghe Axinte pare a fi dat lovitura după pierderile suferite în județ. După ce s-a chinuit cu afacerile din construcție care' au eşuat una după alta, cel mai concret exemplu fiind Universitatea din Piteşti, Axinte s-a lăsat de afaceri şi a trecut la administrație. A urmat anumite cursuri pe la Universitate după a dat fuguța la Londra pentru a afla tainele administrației, fapt ce 1-a propulsat de mai bine de jumătate de an în postul de consilier onorific al vicepremierului Vasile Dâncu. Nu putem susține faptul că Axinte a învățat, dar, acum ne putem face o idee de ce înalt demnitarul nu prea îşi face simțită prezența în spațiul argeşean. Mai exact, proiectele întârzie să apară, iar Dâncu de abia a pus piciorul în județ. Adevărul este că dacă modul lui Axinte de-al sfătui pe vicepremier este la fel cum a fost conducerea afacerii Argecom, se pot trage multe concluzii.

Ziarul „BULETINUL BASCOVENILOR“

Primarul Gheorghe Stancu - invitat la Summitul mondial al liderilor locali şi regionali

Succesul proiectelor de investiții în infrastructura comunei inițiate şi implementate în ultimii ani şi faptul că a reuşit să transforme Bascovul dintr-o comună ca toate celelalte într-o localitate modernă, în continuă dezvoltare şi în care o mare parte dintre locuitori beneficiază de toate utilitățile au făcut ca primarul Gheorghe Stancu să fie apreciat de comunitatea liderilor locali din România şi să fie ales să-i reprezinte la cele mai importante evenimente internaționale care vizează activitatea administrațiilor publice locale. Din acest motiv, edilul comunei Bascov a fost desemnat de Asociația Comunelor din România să reprezinte țara noastră, alături de o delegație formată din aproximativ 20 de primari, la Summitul mondial al liderilor locali şi regionali ai Organizației Mondiale a Oraşelor şi Administrațiilor Locale, care va avea loc în capitala Columbiei, Bogota, în perioada 12 - 17 octombrie 2016. Evenimentul va fi onorat de prezența unor oficialități de rang înalt, precum Jan Eliasson, secretarul general adjunct al Organizației Națiunilor Unite, preşedintele Columbiei - Juan Manuel Santos, primari din mari oraşe ale lumii, reprezentanți ai forurilor de conducere ale celor mai importante organizații de administra-ție locală de pe mapamond. De asemenea, primarul Gheorghe Stancu a fost invitat la o întâlnire de lucru la Consiliul Europei, ce are loc în perioada 28-30 septembrie la Bruxelles, la care participă 17 primari.

Ziarul „EVENIMENTUL ZILEI“

Soacra lui Iohannis a murit în casa pentru care familia prezidenţială se luptă în instanţă

Născută în 1934, Georgeta Lăzurcă, mama soției preşedintelui României, suferea de mai multe afecțiuni, în ultimele luni fiind supravegheată în permanență de familie şi personal specializat. Extrem de apropiată de fiica şi de ginerele său, Georgeta Lăzurcă a fost o prezență constantă în casa preşedintelui Klaus Iohannis, până să fie afectată de boli. Decesul ei vine la aproape 16 ani de la cel al soțului său. La fel ca şi atunci, în 2000, Carmen şi Klaus Iohannis au cerut ca evenimentul să rămână „în zona privată”.

Ştiaţi că în Piteşti

EXISTĂ CEA MAI COCHETĂ CEAINĂRIE? VENIŢI SĂ BEŢI CEAIUL PREFERAT ŞI VĂ VEŢI BUCURA

COMUNICAT DE PRESĂ – TRIBUNALUL ARGEŞ

Vă facem cunoscut că ziua de 25 octombrie a fiecărui an a fost declarată de către Comisia Europeană şi Consiliul Europei ca „Ziua Europeană a Justiției”. Această acțiune are ca scop sporirea transparenței în realizarea actului de justiție şi o corectă înțelegere a specificului activității instanței de judecată. Ziua Europeană a Justiției este destinată cetățenilor şi studenților, precum şi persoanelor care activează în domeniul justiției. Consiliul Europei şi Comisia Europeană reamintesc, prin această sărbătoare, că Justiția este, cu precădere, un serviciu pentru cetățeni, care le dă dreptul de a-şi rezolva disputele private şi de a-şi afirma drepturile. Cu acest prilej, la Tribunalul Argeş se organizează în data de 25.10.2016 „ZIUA UŞILOR DESCHISE”, pe toată durata zilei, cei interesați pe baza documentelor de identitate putând vizita instanța şi lua la cunoştință despre activitatea acesteia. În cadrul evenimentului, vor fi distribuite participanților o serie de broşuri elaborate de CSM. Invităm la această sărbătoare elevii şi studenții dornici să urmeze cariera de magistrat, reprezentanți ai presei şi cetățenii care doresc să participe le şedințele de judecată, la cunoaşterea tuturor etapelor procesuale ale actului de justiție.

BIROUL DE INFORMARE PUBLICĂ ŞI RELAŢII CU MASS MEDIA -CONSILIER, PAVEL SORESCU VIOREL

UMOR LA REFLECTOR

• Munca e muncă şi odihna e odihnă

- Câți oameni lucrează aici ?
- Cu şefii, cam 30.
- Dar fără şefi ?
- Fără şefi, în general, nu lucrează nimeni.

• Vameşul la anchetă

- Ați fost vameş în ultimii ani, cu un salariu de bugetar. De unde aveți atâția bani ?
- Din noptieră.
- Dar cine-i pune acolo ?
- Soția.
- Dar ea de unde-i ia ?
- Îi dau eu.
- Dar dumneavoastră de unde-i aveți ?
- Domnule anchetator, v-am spus doar: din noptieră.

• Primul ministru vorbeşte la radio

În perioada când Octavian Goga a fost prim ministru, nu exista televiziune. Aparate de radio erau puține. De asemenea şi ziare erau puține. Aşa că oamenii nu-i prea cunoşteau pe politicieni. Demnitarii nu aveau maşină cu şofer. Pentru deplasări foloseau taxiul. Primul ministru Octavian Goga urma să vorbească la radio. A luat un taxi până la Casa Radio. Ajuns acolo, l-a rugat pe sofer să-l aştepte. Şoferul i-a spus că nu-l poate aştepta pentru că merge acasă, să-l asculte pe primul ministru care va vorbi la radio. Atunci Octavian Goga i-a dat un bacşis gras. Văzând bacsisul, şoferul i-a spus primului ministru: “Îl bag în măsa pe primul ministru! Eu vă aştept pe dumneavoastră!”

• Mâncăruri tradiţionale

Într-un local cu specific național, un client nemulțumit cheamă chelnerul:

-Ce fel de restaurant e ăsta? Supa nu mai este, tocaniță nu mai este, desert nu mai este... Aduceți-mi paltonul !

-Este un restaurant cu specific românesc: nici paltonul nu mai este!

(urmare din pagina 13)

Primăria Bascov

CASA DE CULTURĂ
"ADRIANA TRANDAFIR"

Consiliul Local Bascov

VĂ PREZINTĂ JOI, 20 OCTOMBRIE 2016, ORA 17^{00}
SPECTACOLUL:

"GALA VIITOR PENTRU FOLCLOR"

Steliana Sima

Acompaniază Orchestra "Doina Bascovului"
- Dirijor Cătălin Iancu

Graţian Bădescu

Prezentatori: Lorena Toma şi Gabriel Dumitru
Invitat special: Elise Stan
Coregrafia: Marian Stănoiu şi Dorin Oancea
Partener Media Oficial: TRINITAS TV

Intrarea liberă

